

AKELIGE VERHALEN IV ©

Korte verhalen geschreven door REMO PIDEG

Niets in dit boek mag worden overgenomen, gekopieerd op gelijk welke mediadrager, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, hetzij gedigitaliseerd of op gelijk welke mogelijke manieren dan ook, zonder uitvoerige en schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

Leesbaar voor volwassenen en kinderen vanaf 15 jaar

Dit boek of E - publicatie mag door kinderen vanaf 15 jaar worden gelezen. Er zijn geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige, negationistische en of opruiende teksten in beschreven. De auteur wil wel waarschuwen dat sommige hoofdstukken sterk aangrijpend zijn door romantische horror met spoken en geesten, of zelfs de Dood als de huiveringwekkende Figuur met de Zeis. Er is ook erg veel pure humor en dialectisch Antwerps geschreven.

INHOUD

Proloog.....	7
Kludde (<i>2de deel: het Heden</i>)	12
Blik naar de donkere schaduw	331
De kroniek van een psychiatrische moord.....	406

**REEDS VERSCHENEN IN DE SERIE “AKELIGE VERHALEN” VAN
REMO PIDEG**

AKELIGE VERHALEN ...

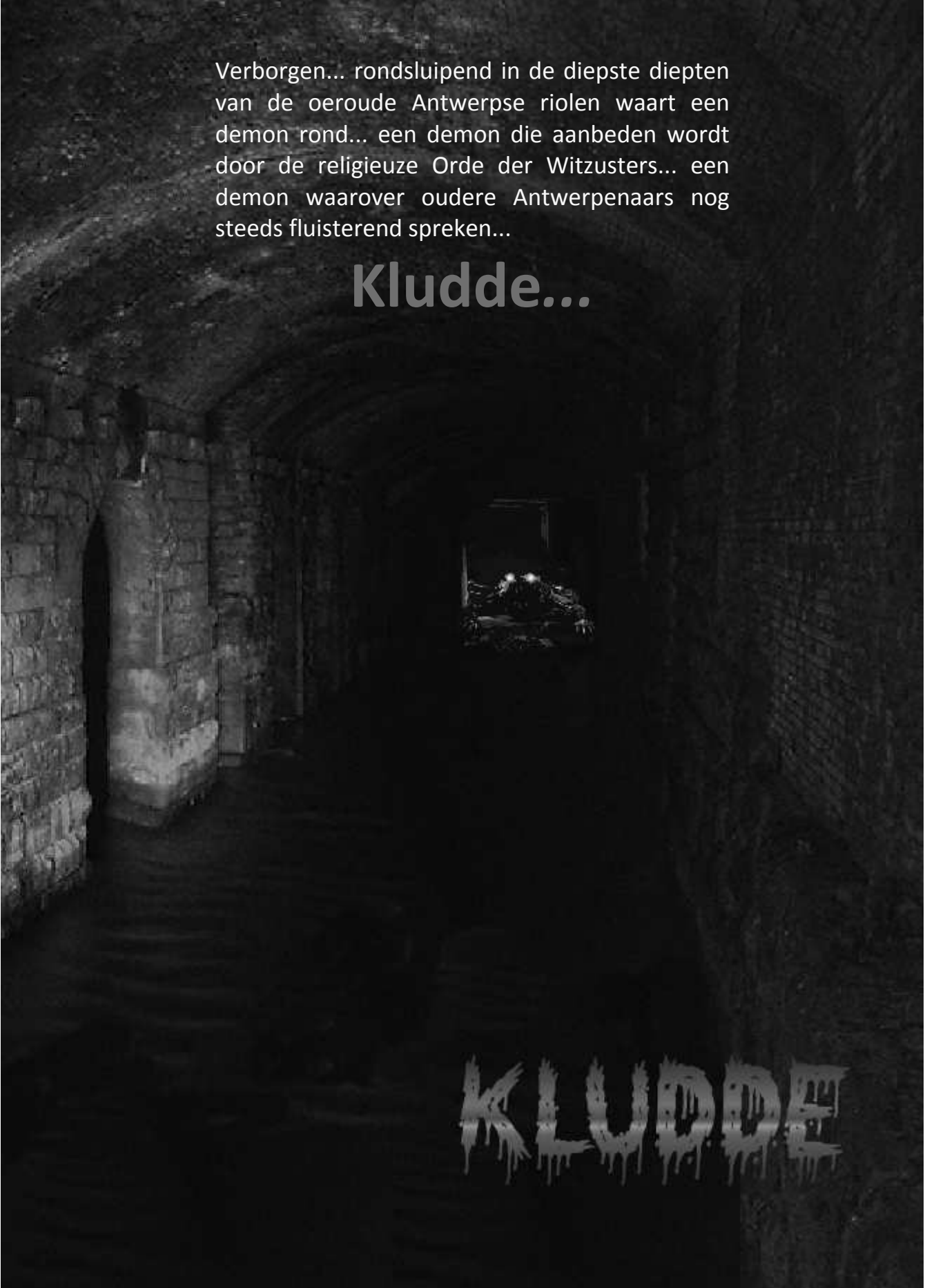
De bloedwraak van de Dood
Het dodenmoeras
De gepeste
De donkere socialist
Het dubbelgraf
De schreeuw van het verbrande bloed
De tijd der Vergetelheid
Berouw uit het verleden
Slib in het duister
Verstoord evenwicht
De onzin van psychiatrie

AKELIGE VERHALEN II

De eeuwige diepten van de Dood
Breinstorm
De dode bommenlegger
De Boodschap uit de Hel

AKELIGE VERHALEN III

Het zeegraf van de verdoemde U – 31
Gefluister in de duisternis
Code “Vriezeman”
Slib in het duister
Kludde (*1ste deel van de Trilogie: Verleden*)

A dark, atmospheric photograph of a stone tunnel. The walls are made of rough-hewn stone blocks. In the distance, a small, glowing figure is visible in a niche or doorway, creating a focal point of light in the otherwise dark space. The overall mood is mysterious and ominous.

Verborgen... rondsluipend in de diepste diepten
van de oeroude Antwerpse riolen waart een
demon rond... een demon die aanbeden wordt
door de religieuze Orde der Witzusters... een
demon waarover oudere Antwerpenaars nog
steeds fluisterend spreken...

Kludde...

KLUDDE

PROLOOG

Het vierde boek vol akelige verhalen ligt voor u. Sommige verhalen eindigen met een groot vraagteken. Mogelijk mag u daar in “*Akelige Verhalen V*” een vervolg op verwachten. De meeste van mijn verhalen in onderhavig boek werden gepuurd en gegist uit de talloze nachtmerries die ik sinds mijn prille jeugd kreeg. Ik ‘lijd’ aan de ‘gave’ *Eidetisch Droomvermogen*.

Dat wil zeggen dat ik me elke droom herinner die ik ooit had. Wist je dat een mens soms meer dan dertig diverse dromen per nacht heeft? Dat sommige dromen een waarschuwing kunnen inhouden voor wie zijn/haar dromen op de juiste wijze analyseert? Wie daarover meer wil weten en zelfs je eigen nachtelijke hersenspinsels kunnen regisseren kan mijn boek “*Nachtmerries...*” bestellen van dezelfde uitgever. Het is een semi wetenschappelijk boek waaraan ik meer dan 25 jaar heb gewerkt, sinds het overlijden van mijn geliefde eerste echtgenote.

“Akelige Verhalen IV” neemt u mee naar talrijke vreemde avonturen en sinds Akelige Verhalen IV komt inspecteur Dominique Degryse af weer en toe in sommige verhalen aan bod. Deedee of Dom zoals zijn vrienden hem noemen... een jonge integere Antwerpse politiemannet met een oprecht Christelijk geloof. Deze intelligente veertiger heeft al vele boeven achter slot en grendel gedraaid en staat zelfs open voor dingen die een agnosticus hevig verafschuwt. Toch blijft hij een doodgewone man met fouten en gebreken maar met een onmiskenbaar rechtvaardigheidsgevoel. Zijn grootste liefde is zijn kleine Munchkin poes “*Pareltje*”. En zijn grootste sta-in-de-weg in zijn zoektochten naar misdadigers is de enorm corpulente eerste schepen Lydia Verbeelen die overal haar geldzieke neus in steekt, een vrouw die over lijken gaat.

Het verhaal “Code Vriezeman” is een apart spannend verhaal dat in twee delen zal verschijnen. Het eerste deel kon u lezen in Akelige Verhalen III, waarin ook Joseph Mengele een hoofdrol speelt. Het tweede deel verschijnt mogelijk in “Akelige Verhalen V exemplaar van de serie. Hoewel de meeste verhalen werden geschreven als een onderwerp uit mijn dromen en nachtmerries telt de Vlaamse

cultuur nogal wat spook- en griezelverhalen. Vele ervan zijn uitgebeeld in Vlaamse stripverhalen zoals Suske en Wiske van Willy Vandersteen, Nero van Marc Sleen en zelfs het grappige Jommeke van Jef Nys. Maar de meeste van die duistere en mysterieuze verhalen vinden we eilaci niet terug in de Vlaamse historische literatuur of gebruikt als een spookverhaal door misdaad auteurs. Het is alsof de Vlaamse culturele wereld zich schaamt voor de spookverhalen van de vroegere eenvoudige Vlaamse boer.

Sommige van deze verhalen die u hier gaat lezen in uw paperback of mogelijks als E – pub op uw tablet, E-reader, smartphone of uw PC zijn weliswaar inderdaad griezelige verhalen dat zich zowel in het donkere verleden als de huidige tijd afspelen en misschien zelfs in de schimmige toekomst. Maar de historische achtergrond van elk verhaal is wel degelijk zo correct mogelijk weergegeven. En dan nog laat auteur dezes het ook aan de lezer(es) over of het een echt, hetzij fictief spookverhaal is. De waarheid kan u misschien nog erg verrassen.

Auteur hoopt jaarlijks minstens twee “Akelige Verhalen” te kunnen publiceren. Het voorjaar 2017 zal dan V en hopelijk nummertje VI tegen zomer 2017 in de boekwinkel verschijnen.

Nog één dingetje... de auteur is niet verantwoordelijk voor de onverwachte toename van uw eigen nachtmerries na het lezen van zijn boeken. ;-)

Veel leesplezier gewenst...

De auteur

Remo Pideg

***De Dood loert overal... alleen
oplettendheid houdt u uit zijn val***

Remo PIDEG

De eerde doomt

*De eerde doomt, de biesen leken
van de vroege morgenbrand,
die, in 't Oosten opgesteken,
bijt in 't baardig weideland.
Gruw is 't over nacht gevrozen ;
over dag, van 's morgens vroeg,
viert en vonkt het zonneblozen
fel, maar nog niet fel genoeg,
om het koele graf te ontsluiten,
waarin 't zaad geborgen ligt,
wachtende, om opnieuw te spruiten,
Lente, naar uw zonnelicht.*

Guido Gezelle

VOORWOORD

De striptekenaar Willy Vandersteen van Suske en Wiske had voor het eerst melding van gemaakt van een demon die Kludde heette, in zijn succesvolle uitgave “De Zwarte Madam”. Maar wat is die legende nu eigenlijk? Hoe ziet die Kludde er uit? Waar zou hij wonen? Wat neemt ie tot voedsel? Hoe spookt hij en waar? Nog belangrijker... bestaat Kludde echt?

Kludde's uiterlijk verschilt eigenlijk van verhaal tot verhaal. Hij wordt soms voorgesteld als een demon die verschillende gedaantes kan aannemen. Zo wordt hij in de Denderstreek vaak omschreven als een monsterlijke zwarte hond die zich op zijn achterste poten voortbeweegt, evenzo vaak wordt het wezen beschreven als een enorme zwarte vogel wiens roep ‘Kludde... Kludde... Kludde...’ is en derhalve die naam ook kreeg. Maar Antwerpenaars omschrijven hem als een enorm visachtig monster in een ogenschijnlijk reuzen menselijk lichaam. De oude beschrijvingen van vele mensen in het verleden duiden op een soort monsterachtige snoek. En wat blijkt? Ook Marc Sleen, striptekenaar uit Gentbrugge, van Nero had een uitgave waarin een enorme snoek meespeelde. Allicht bedoelde hij niet Kludde, maar het is wel frappant.

Wat zou Kludde eten? De diehard believers menen dat ie nog steeds bestaat en ergens verborgen op de oevers van de Schelde zijn actieterrein heeft. Zijn voedsel? Gezien het feit dat onze streken zo geïndustrialiseerd zijn en mensen zich vaak niet meer wagen op duistere plekken aan de oevers wordt aangenomen dat ie op vis en zoogdieren jaagt. In 1959 vond een baasje het karkas van zijn weggelopen Deense dog. Die grote hond was volledig van zijn vlees ontdaan. Enkel zijn vacht en botten zijn achtergebleven. Zijn baasje was er zo van geschrokken en hij geloofde vurig dat dit het werk was van Kludde. Sindsdien mijdt hij de oevers van de Schelde als de pest. In de vooroorlogse jaren was het karkas van een koe gevonden die op een identieke wijze werd gevild en opgepeuzeld. Vaak vindt men ook half verteerde botjes van waterratten en hun vacht in stukken gebeten alsof ze gevild werden. Dat brengt ons op de vraag... bestaat Kludde? Leeft hij echt of was het maar een verzinsel van negentiende eeuwse boeren die in de huiskamers rond

de haard zijn gezinsleden wilde 'entertainen' met spookverhalen rond deze demon Kludde? Voor men snel zegt dat het humbug en bedrog is zou ik de lezer toch willen vragen waarom er getuigenverslagen bestaan die los van elkaar een nauwkeurige beschrijving konden geven van dit spookmonster? Getuigen die van elkaar totaal niets afwisten en zelfs nooit hadden gehoord van Kludde of diens mythe. De meeste getuigenissen geschiedden spijtig genoeg op verzoek anoniem.

Maar het wordt allengs griezeliger als men weet dat bepaalde oude diepreligieuze en mogelijk nog bestaande sekten het monster wilden eren en gebruiken om hun macht te ontplooien. En hier gaat het in dit verhaal om. De auteur dezes heeft daarvoor talloze getuigenverhalen gelezen en een geloofwaardige potpourri gemaakt van een mogelijk realistische 'Kludde' mythische legende. Zou u als lezer er dan van verschieten dat Antwerpenaars meer geloof hechten aan dit monster dan welke andere Vlaamse dorp en of stad?

Als u dit verhaal gelezen heeft zal u misschien wel geneigd zijn de Sinjoren gelijk te geven. En dan is een goede waarschuwing hier wel op zijn plaats... Blijf weg van de onbewoonde oevers van de Schelde, zeker 's nachts want daar loert de Dood in een demonische gedaante van een visachtige mens of mensachtige vis...

KLUDDE...

De wraak van de Witzusters wordt voorbereid... (2de deel Trilogie HEDEN)

Een partij kwam op het idee onder de bekende Groenplaats een grote ondergrondse parking te bouwen, teneinde het toerisme en bezoeken aan de shoppingcenters binnen de stad te bevorderen.

Er is heel wat verzet tegen het idee maar uiteindelijk werd het project doorgedrukt. Immers de ganse stad staat onderhevig aan een nooit geziene ruimtelijke herstructureringswoede. Natuurlijk moest de ganse Groenplaats worden opgebroken. In de zestiende eeuw was deze plaats een kerkhof dat deel uitmaakte van een tamelijk grote strook allodiale grond waarop het kapittel alle rechten had en dat onschendbaar was, gelegen tussen de ruïnen ten noorden van de kerk, de koornmarkt ten oosten en de Kammenstraat ten zuiden. In 1784 verbood keizer Jozef II nog langer begraafplaatsen binnen de stadsmuren te gebruiken.

Dat gold echter niet voor kleine dorpen en gemeenten.

Maar wat zou er gebeurd zijn met de skeletten, geraamtes, doodskoppen en botten die daar ooit werden begraven?

Tijdens de opgravingswerken waren ook veel doodskoppen gevonden en soms gingen kinderen er nogal oneerbiedig mee voetballen.

De voorbereidingen waren gestart met een riolen inspectie. Men moest weten of deze sterk genoeg waren om het gedaver van de machines aan te kunnen. Waren er rioolgangen die minder sterk zijn? Wat deed men er mee? En nog belangrijker... konden er gevaarlijke situaties zijn voor de metro?

Rioleninspectie 11 september 2004 Antwerpen

“... deze natte kring voorspelt weinig goeds.”, mompelde de ingenieur Gerard Braems met zijn pen wijzend naar een grote donkere en vochtige plek in het gegoten betonsegment. Zijn collega die echter voor de stad werkte bekeek de vlek en gromde even. Er kon een gevaarlijke situatie ontstaan. Mogelijk hebben de pré metrowerken in de zeventiger jaren behoorlijk wat schade doen ontstaan aan de

structuren van de oudere riolen. Het ganse riolennet vernieuwen is ondoenbaar vanwege de enorme kostprijzen. Het stadsbudget was daar niet op voorzien, wist de controleur.

“Tja dat hebben we te danken aan de pre metro werken in de zeventiger jaren. Alles moest snel en vlug gebeuren omdat Antwerpen zagezegd dringend nood had aan een metrostelsel. Voor de toenmalige burgemeester Lode Craeybeckx kon het niet snel genoeg zijn. Nu zitten we met de gebakken peren. Wat denk je... kunnen we het omzeilen zonder al te veel kostenramingen?”, wilde Van Hove weten.

Braems keek zijn collega aan met een gefronste blik.

“Komaan Peter, je weet toch wel beter. De verzekering wil een lijst én facturatie van alle te gebruiken materialen. Ze eisen hoogwaardige specificaties van alle gebruikte en nog te gebruiken materialen. Je kunt er gewoon niet om heen.”, wierp ingenieur Braems tegen.

Peter Van Hove zuchtte diep en trachtte de vochtige plek te situeren op de blauwdrukkaart.

“Wat zou de oorzaak zijn?”, vroeg hij.

Braems keek even op van zijn notebook en bekeek de vlek wat beter. Het zag er niet bepaald geruststellend uit.

“Als ik zou afgaan op de coördinaten en situering, zou ik zeggen dat het om een lekkende waterleiding gaat. Die heeft in de loop van de jaren druppel na druppel in het beton gelost”

“Je bedoelt een waterleidingbuis die mee in beton werd gegoten?”, drong Van Hove aan.

“Een rioleringsbuis kan het zeker niet zijn. Maar wat ik me afvraag... welke firma was met die bouw begonnen? Wie heeft dit stadsdeel opengelegd? Ik vind nergens de blauwdrukken van het waterleidingstelsel terug. Die burgemeester van jullie heeft nogal wat handjes gesmeerd in die tijd vrees ik.”, wierp ingenieur Braems op.

“Kan zijn... maar dat is nu ons probleem niet. Ik stel voor om dat betonsegment te verwijderen, het lek op te sporen en vervolgens herstellen. Dat lijkt me de goedkoopste oplossing. En bovendien moet de verzekering het niet weten.”, drong Van Hove aan.

“Man, man, man... wat mankeert jou toch? Je weet best dat er controles zullen gebeuren en als ze een verplaatsing of onder-aanneming zien die niet keurig

vermeld is in de listings, dan hangen we. Ik zou jouw baas en bouwheer wel eens willen spreken.”, zei Braems

Van Hove keek erg ongelukkig.

“Je kent eerste schepen Verbeelen die sociale zaken, openbare werken, ruimtelijke ordening onder haar bevoegdheid heeft, duidelijk nog niet, eh?”, gromde Van Hove bits.

“So what?”, wilde Braems nieuwsgierig weten maar kon zich dat soort volk duidelijk voorstellen.

“Wel, leg jouw versie van de feiten eens aan haar uit, maar kom dan achteraf ook niet wenend kajieten, eh?”, gromde Peter geheimzinnig.

“Ah zo?! Is het er zo ene? Beknibbelen op alles en nog wat vervolgens de eigen zakken volproppen? Is het dat wat jij bedoelde?”, vroeg Braems grijnzend.

“Inderdaad... je zegt het perfect, maar das lang niet alles.”, merkte Peter Van Hove op. Hij keek de ingenieur welwillend aan.

“Bon maak maar een afspraak met die schepen. Ik zal hem eens flink de Levieten lezen”, zei Braems vastberaden.

“Eventjes een correctie... het is geen hij maar een zij... Lydia, Verbeelen Lydia. Zo heet het monster”, grinnikte Peter Van Hove.

“Monster? Een mottig wijf zekers?”

“Dat niet alleen. Ze is zo rond, zo mogelijk nog ronder dan een regenton en wenst aangesproken te worden met ‘*Uwe Excellentie*’. Voorts is ze zo corrupt als een inhalige varken. En waag je het tegen haar in te gaan of stokken in haar wielen te steken, dan heb je een doodsvijand voor het leven en as last but not least... haar stem... men zegt dat ze met haar stem de hardste diamanten kan klieven. Maar mij lijkt het eerder het huiveringwekkend gekras van een slecht stukje krijt op een oud schoolbord.”, vulde Van Hove aan.

“Geen probleem... maak maar een afspraak.”, zei Braems flink.

Van Hove greep zijn GSM maar vergat wel even dat een draadloze verbinding onmogelijk is in een tunnel.

“Ik bel wel als we boven zijn.”, mompelde Peter ietwat beschaamd. Braems maakte een wegwijsgevend gebaar, ten teken dat hij het wel begreep.

“Maak later maar een afspraak als ik tot een slechte beoordeling kom. We zullen die betonsegment ultrasoon verbrijzelen. Zo blijft de mogelijke waterleiding ook intact en zullen we zien of er ingrijpende werken dienen te gebeuren.”, stelde

Gerard Braems voor. Het luchtte Peter Van Hove ontzettend op. Hij zag op tegen een confrontatie in negatieve zin met de eerste Schepen. Braems nam zijn walkietalkie en fezelde enkele bevelen in. Hij gaf zijn mannen al opdracht om het lekkende betonsegment te herstellen.

Maar wat hij niet wist was dat deze werken uiteindelijk zullen resulteren in de ondergang van de stad...

2 weken vóór Halloween 2006 onderzocht een stadsarcheoloog een vingerkootje

Twee jaar eerder had het gemeentebestuur van de Vlaamse metropool besloten om in het voormalige Groenkerkhof een ondergrondse en grote parkeergarage te bouwen. Maar wat met waardevolle spullen die allicht nog steeds rond die plaatsen begraven liggen?

De stad maakte gebruik maken van twee archeologen die voordien talrijke oude begraafplaatsen op het gigantisch dodenakker 'Schoonselhof' hebben opgeruimd en ontdaan van waardevolle ornamenten. Ze hadden eveneens de doodshoofden, beenderen en botten van middeleeuwse Antwerpse hoogwaardigheidsbekleders geregistreerd en gestapeld in kartonnen dozen met het oog op een latere reconstructie van hun lichamen om deze in het museum aan de stroom te kunnen plaatsen.

Jan Nuytens, hoofdarcheoloog van de Antwerpse universiteit leidde het project, geholpen door zijn assistent archeoloog en goede vriend Karel Daelman. Hun volgend project was de complete ontruiming van het Groenkerkhof. Ze moesten de nog gevonden botten en beenderen van de gewone arme mensen uit die middeleeuwse tijd bestuderen, ontdoen van kortbare relikwieën en de geraamtes of skeletten vervolgens vernietigen tot beendermeel.

Die zou dan in milieuvriendelijke zakken worden gelegegd en daarna in de Schelde worden gedropt, mits een ingetogen herdenking georganiseerd door het gemeentebestuur, iets wat de eerste Schepen, Lydia Verbeelen groteske en complete onzin vond.

Maar wat Karel en Jan ook zochten op verzoek van de pastoor van de OLV kathedraal was het dode lichaam van een zestiende eeuwse kapelaan met name Cools die niet in de kerk begraven lag maar gewoon tussen de arme mensen op

het Groenkerkhof. En het geraamte van die kapelaan schijnt een zeer belangrijk geheim in zich mee te torsen...

“Ja juist... het Groenkerkhof natuurlijk. Mooi zo! Vanaf hier zit dus de stedelijke allodiale grens. Zeer goed gevonden. Uiteraard, het is nogal wies ook als je de oude kaart bekijkt. Leg dat bejaard vingerbotje maar opzij, Karel. Misschien kunnen we er later hopelijk een DNA analyse van maken. Met een beetje geluk is het een overblijfsel van die gezochte kapelaan. Maar die kans is echter vrijwel nihil, vrees ik. Misschien moeten we ons maar eerst richten op het vinden van zijn lijkenbak. Dus... de kaartcoördinaten die we van mijn vriendin Elisa gekregen hebben bleken dan toch te kloppen. We moeten wel minstens zijn doodskop vinden en liefst van al zijn complete rammelkarkas! Pas dan weten we het heel zeker.”, mompelde leidende archeoloog Jan Nuytens peinzend.

Eigenlijk kon je in het vak nooit echte zekerheden vastleggen, wist hij ietwat geïrriteerd. Die onzekerheid kon best spannend zijn, maar ook vaak erg vervelend, gezien er vele nutteloze opgravingen aan te pas kwamen.

Zijn vriend en jongere collega Karel Daelman tilde het gevonden kootje voorzichtig met een pincet en stak het in een steriel en helder transparant plastieken doosje. Hij bestudeerde van daar uit het kleine vuilwit naar bruin neigend dingetje van slechts een kleine centimeter groot en bekeek het nogmaals vanuit alle hoeken en kanten. De nagel van het kootje leek vol donkere en verharde smurrie te bevatten. Misschien moesten ze dit ook maar eens onderzoeken want de vuiligheid onder die nagel leek niet uit de leemlaag te komen van de vindplaats, zag Karel.

Het kleine bottige stukje hand werd door een stadsarbeider gevonden en de vindplaats werd gemarkeerd. Het kootje lag bovendien verborgen onder twee centimeter van de reeds zes meter diep afgegraven site. Het wees er zeker op dat de grens van het zeventiende eeuwse Antwerpse kerkhof dichterbij de Onze Lieve Vrouwe kathedraal lag dan oorspronkelijk werd aangenomen, meende Karel Daelman, de jongere collega van Jan.

En dat was eigenlijk goed nieuws! Maar het viel zeker nog te bezien of dit kootje afkomstig was van een in de zestiende eeuw begraven lijk. Het was niet te geloven hoeveel onderzoeken er dienden te gebeuren aan de hand van dit gevonden stukje menselijk bot. Het zijn helaas erg dure onderzoeken, eigenlijk niet te doen met

hun beperkt werkbudget. De unief draaide en keerde elke eurocent om alvorens ze één halve eurocent besteden aan een onderzoek van een project. Dat gebeurde uiteraard in opdracht van hun verzoeker...

“Um... zeg Jan... hebben wij wel DNA vergelijkingsmateriaal om precies uit te dokteren wie de vroegere eigenaar was van dat ding?”, vroeg Karel met een intens geconcentreerd gezicht voortdurend turend naar het kleine bottig stukje overblijvende mens in het transparante doosje.

De hoofdarcheoloog keek ietwat schuld bewust naar de grond. Hij had zijn vriendin de laatste tijd erg veel met ‘*nog-te-doen-dingetjes*’ opgezadeld.

“Nope, eigenlijk niet, ik gaf mijn nieuwe vriendinnetje Elisa, jaja... je kent haar ook wel, jaja... het verzoek om eens in de stadsarchieven in stambomen te grasduinen. Maar dat bleek onbegonnen werk te zijn vanwege de tienduizenden doopceel namen en zelfs niet-geregistreerde namen. Dus surfte ze naar zo’n heemkundige kring die gespecialiseerd is op feiten en dingen tussen 1400 en 1800. Die hautaine organisatie, die zich bombastisch ‘*De Gotische Heemkundige Kring*’ weigerde zogezegd informatie te geven omwille de privacy van betrokken nabestaanden, stel je voor zeg! Alleen familieleden kunnen een aanvraag indienen en je moet lid zijn om het te weten te komen. Maar weet je? Ik denk eerder dat ze té lui zijn om zelf in die archieven te duiken.”, klonk het vrij nors.

Karel wist dat er veel van die verenigingen bestonden die aanspraak maakten op een bepaalde tijdsperiode in de geschiedenis en de kennis daarvan claimen. Zo lang er geen wetten bestonden die zulke afzetters verhinderen geld te kloppen van naïeve mensen, zullen ze vrij spel hebben.

De vereniging die Elisa had gecontacteerd hoorde sowieso tot die bende afzetters. Voorlopig is daar niet veel tegen te beginnen en andere verenigingen die daar eerlijker in werken, bestaan hier niet. Het is huilen met de pet op, vond Karel.

“Wat ga je dan doen?”, wilde de jongere archeoloog weten.

“Tja... ik had eerst gedacht me daar lid te maken maar dan blijkt dat ze me die inlichtingen toch ook niet zouden geven, enkel en alleen omdat ik er geen familie van ben en bovendien is het lidgeld niet voor de poes. Ze vragen zowat driehonderd vijftachtig euro per jaar. Het enige wezenlijke element dat ge echt krijgt is een banier en een voor jou gekozen model schildwapen met je familienaam plus een genealogisch onderzoek naar je eigen stamboom. Let wel... je moest het wel zelf uitzoeken als ‘*oefening*’. Voor de rest krijg je maar twee keer

per jaar een nieuwsblaadje van amper vier pagina's met niets ter zake doend nieuws vol met zeep en wasmiddelreclame. Tot slot een vergaderingetje van ternauwernood een halfuurtje per jaar. Afzetters avant la lettre, godbetert.”, zei Jan met een mix van ergernis en pure frustratie die letterlijk droop uit de stem van de archeoloog.

Karel kon hem echter geen ongelijk geven. Tegenwoordig is '*geld*' alles wat de klok luidt. Een vervelende ontwikkeling die ook zijn graaiklauwen strekt in hun mooie vak... de archeologie.

Dank zij Jans vriendinnetje Elisa' met haar onvermoeibaar internetspeurwerk in haar vrije tijd hadden ze de meest waarschijnlijke locatie kunnen bepalen waar die verdomde onderpastoor mogelijks begraven kon liggen.

En ondertussen werd hun werk nog maar eens uitgebreid door een opdracht van het Vaticaan die de beenderen zocht van die kapelaan of onderpastoor van die tijd... Die Cools dus.

Ondanks het feit dat die kapelaan geboekt staat als een simpele onderpastoor bleek hij, althans voor het Vaticaan toch, een belangrijk historisch figuur te zijn uit de zeventiende eeuw, zelfs geëxcommuniceerd en vervloekt door de Kerk, al kon Karel dat niet terugvinden in de analen van het Vaticaanse archief, zelfs de naam Cools niet en dat was vreemd. Het was alsof de kerk vroeger niet wilde weten van het bestaan van deze kapelaan.

Maar waarom dan anno 2006 wel? Heel raar allemaal, misschien omdat hij voor het Antwerpse bisdom er in de zeventiende eeuw er wel een onbetekenend koorknaapje van hebben gemaakt.

En het was sowieso een dikke leugen of een staaltje van domme onwetendheid dat die kapelaan in de OLV toren zou begraven liggen zoals het bisdom in opdracht van het Vaticaan hen moest vertellen. Karel geloofde eerder de laatste optie, maar anderzijds... het Vaticaan heeft een specifiek verborgen dwaalsporencultuur om wetenschappelijke onderzoekers bij de neus te nemen, met de bedoeling aan te tonen dat God uiteindelijk wél bestaat. En dat ze die spuitmist-cultuur ook gebruiken om oprechte katholieken een rad voor de ogen te draaien was voor Karel meer dan een brug te ver. Wie het nodig vindt alles te moeten bewijzen aan de hand van gemanipuleerde verslagen, onderzoeken en wat dies meer zij, verdient geen serieuze aandacht. De Kerk heeft dit al lang geleden zwaar verbrod, vond Karel. Slechts een handvol vicarissen en hoge kwibussen van de curie wisten

ietwat meer. Maar wie dat zijn weet zelfs de huidige paus niet eens. En die strenge sekte binnen de kerk, *Opus Dei*, liet niks los. Doel van het Opus Dei is het bewustzijn onder de mensen te bevorderen dat zij tot heiligheid geroepen zijn.

Het spoort hen aan in overeenstemming met het geloof te leven en aan de evangelisatie van de maatschappij bij te dragen. Deze boodschap heeft een centrale plaats in de leer van het Tweede Vaticaans Concilie. In deze geest leven betekent de menselijke en christelijke deugden in praktijk brengen op het werk, in het gezin en in het leven van alledag.

Bedoeling is het voorbeeld van Jezus Christus midden in de wereld te volgen. Maar vreemd genoeg wordt Opus Dei vooral bevolkt door vrouwen. En toch beheersen mannelijke conservatieve krachten deze sekte binnen de katholieke kerk. Collega Jan vond het allemaal een ondoorzichtige mistige bedoening.

Het is nochtans een procedurele gewoonte voor kanunniken, priesters en ja, in bepaalde gevallen zelfs onderpastors, zeker als ze belangrijk waren geweest te begraven in een grafkelder van de parochiekerk waar ze hun leven dienstig zijn geweest.

Zo had het Jan voordien een enorme inspanning en jaren gekost om de vrijwel onbekende en vrijwel onbetekenende figuur van pastoor Marcus in de zestiende eeuw die kennelijk en sowieso letterlijk door de Kerk gehaat werd doch bovendien een belangrijke rol speelde in de kerkelijke geschiedenis rond het Groenkerkhof en nog een ander onbekend dodenakker, in kaart te kunnen brengen. En dat er een causaal verband bestaat met kapelaan Cools stond voor Jan vast. Het was zelfs een pure obsessie geworden wist Karel. En alles wees er op dat die novice Marcus een bastaardzoon of misschien een ‘*geliefde*’ was van een kennelijk eveneens onbetekenende kloosterzuster die zich Zuster Anna noemde. Maar helaas was daar geen zekerheid over en er was evenmin iets over terug te vinden. Hun doopcelen bleken gewist te zijn. Zowel hijzelf als Jan hebben jarenlang rond gesnuffeld in de archieven van alle mogelijke instanties naar een strenge kloosterorde die de ‘*Orde der Witzusters*’ zou heten. Er is maar een piepklein stukje informatie over gevonden. Het zou gaan om een onbekende diepreligieuze orde die in het evenwicht tussen het Goede en het Kwade geloofde... een evenwicht dat nooit verstoord mocht worden.

De Witzusters... een kloosterorde ergens in de dichtbegroeide bossen bij Antwerpen. De ruïnes ervan zijn nooit gevonden en meer was er eigenlijk ook niet

over te vinden. De vraag was of er wel ooit zo'n kloosterorde had bestaan. Karel wist dat het bisdom Antwerpen als opdrachtgever handelde onder auspiciën van het Vaticaan en die zwartrokken waren bijzonder geïnteresseerd in die vreemde kapelaan Cools die kennelijk geëxcommuniceerd, vervloekt, vermoord en ontheiligd werd door die gekke zeventiende eeuwse paus Clemens XI, een Italiaanse figuur die blijkbaar mogelijke tekenen van schizofrenie had. Dat is een bijzondere vaststelling.

Het Vaticaan gaf als reden op dat zij de levensloop van onderpastoor Cools in kaart wilden brengen en eventueel een postume absolutie wilden schenken. Maar Karel geloofde dat er meer aan de hand is... véél meer.

De jonge archeoloog borg het doosje met het kleine stukje menselijk skelet in de zware automatische en computergestuurde koelkast die ze altijd en overal met zich meestorsten op hun archeologische tochten. Een prachtig stukje maar ontzettend dure techniek vond Karel. De transparante doosjes werden zo op een zeer gelijkmatige temperatuur van exact plus vier graden Celsius gehouden en bovendien vacuüm geperst, teneinde verdere ontbinding of oxidatie van het gevonden specimen te voorkomen.

Plots wekte zijn loopfoontje hem uit zijn gedachtegang met een heftig trilconcert. Karel gebruikte immers nooit een belmelodie maar steevast de trilfunctie.

"Euh ja?", riposteerde de jonge archeoloog niet bepaald vriendelijk. Hij haatte het om opgebeld te worden door onbekenden.

Er waren immers slechts drie personen die deze speciale nummer kenden en die wisten maar al te goed dat ze hem niet moesten bellen als hij aan het werk was.

"Meneer Daelman?", klonk een mannelijke en schijnbaar vermoeide oude stem.

"Ja en? Met wie heb ik de eer?", klonk het erg boos. Dit keer kon Karel zijn ergernis vanwege deze telefonische onderbreking moeilijk verbergen. Hij keek zijn vriend en collega aan alsof die hoogstpersoonlijk de schuld draagt van alle telefonische onderbrekingen ter wereld.

"Hee Karel, je bent nogal aan het dromen. Ik zag net dat je gebeld werd. Hopelijk niets ernstig?", vroeg Jan nogal mat. Karel schudde krachtig het hoofd en schok schouderde even.

Hoewel zijn baas Jan Nuytens steevast bezorgd is om zijn humeur en gezondheid had Karel daar toch een gloeiende pesthekel aan. En waarom moest iemand hem nou bellen op zijn speciale geheime mobiele nummer? Wie had zijn nummer

gegeven aan die man aan de andere kant van de digitale lijn? Karel gebruikte deze speciale nummer enkel voor mensen met wie hij familiale banden heeft of nauw mee samenwerkte.

“Nee hoor, kennelijk een vergissing. Iemand die mijn nummer per ongeluk had gedraaid. Echt niets ergs.”, loog Karel aarzelend.

In gedachten overliep de jonge archeoloog alle contacten na die mogelijk zijn speciale nummer zouden kennen. Toch ontging het Jan Nuytens niet dat zijn vriend geschokt was en bewust tegen hem loog, maar besloot er echter niet op in te gaan. Karel kon nu eenmaal heel erg slecht liegen, wist Jan Nuytens.

“Deugniet, een leuk dametje zekers?”, probeerde de oudere archeoloog in een poging jolig en joviaal te zijn.

Karel antwoordde er echter niet op en liep afwezig naar de opengelegde onderaardse site. Ze moesten er immers spoed achter zetten want binnen een half jaar ging men heel de Groenplaats openleggen om er die vervloekte ondergrondse parkeergarage te bouwen met de verkrumelde menselijke overblijfselen als oneerbiedige toevoeging voor de mortel of betonmix. De jonge archeoloog vond dat op een ethisch verantwoorde manier bekeken, een ernstige misdaad, hoewel het volkomen legaal was. Nu ja, het gemeentebestuur gaf graag toe aan een immense bouwwoede om de stad geheel te moderniseren op een zo goedkoop mogelijke manier. Maar anderzijds hoopte Karel eerder op de geplande herdenking en de te water lating in de Schelde van het verkrumeld gebeente. Althans dat werd hem meegedeeld door een vereniging. Afwachten maar!

Toch zijn het megalomane grootse projecten die de beurs van de belastingbetaler en de oudheidkunde nodeloos en ernstig pijnigen, vond de jonge archeoloog. Vele architecturale pareltjes van oude huisjes zullen er ook mee verdwijnen. Jan en hijzelf hebben wel gelukkig veel van die oude heerlijkheden kunnen redden van de slopershamer.

Het grote probleem zijn de lange wachttijden bij het Werelderfgoedfonds om architecturale oude bijzonderheden tot beschermd monument te laten verklaren. Het gemeentebestuur probeert hen steeds opnieuw voor te blijven en liet niets onverlet om hen stokken in de wielen te rijden. Het ergste is dat de archeologische dienst van de stad zelf, daaraan secuur meewerkte. Maar ja... subsidies en geld doen wonderen. Wiens brood men eet... diens woord men kweelt. Dat alles dank zij die domme enorme vetgans van een cultuur- en Eerste Schepen die geen jota

wist van echte cultuur en op de koop toe handelde naar de eigen wensen én eigen portemonnee de stad wilde herstructureren in een afzichtelijk betonmonster. Er interesseerde die schepen slechts één ding: kassa – kassa, ping – ping en liefst nog voor haar eigen geldbuidel.

Hopelijk konden Jan en hij het prachtig stuk oudheid redden. 't Steen een oeroude grote gevangenis vlak bij de Schelderivier.

Die dikke lelijke koe wilde er immers een betalende speeltuin van maken. En uiteraard zou een groot deel van die inkomsten in haar wijde zakken vallen.

Het gevaar bestond ook dat die eerste schepen het uitzicht van dit oudheidkundige pareltje finaal aan gruzelementen zou kloppen. Jan en Karel hoopten vurig dat ze dat konden voorkomen. De archeologen waren immers ook van plan om al de ondergrondse kerkers van 't Steen door te pluizen. Daar zijn vrijwel zeker nog talloze onschatbare oudheidkundige pareltjes te vinden die bij een brute afbraak onherroepelijk verloren zouden gaan.

Zoiets deed zijn archeologisch hart bloeden. Straks wordt het heerlijke beroep van archeoloog een knelpuntenberoep en gedoemd te verdwijnen, zeker als de digitale revolutie zich op zo'n hoog tempo verder ontwikkelt.

Jan staarde zijn peinzende vriend na. Dat telefoontje heeft hem sowieso pardoes als een blaadje in de stormwind doen omslaan. Ongewild begon de leidende archeoloog Jan Nuytens zich zorgen te maken over zijn jongere collega en vriend. Maar waarom? Daar had Jan het raden naar. Vanuit de afgegraven site wierp iemand...

Archeoloog Karel Daelman doet een zonderlinge vondst

Hoewel beide archeologen Nuytens en Daelman eerst voor de stad werkten hadden ze ook een betalende opdracht gekregen van het Antwerps bisdom om te zoeken naar het graf en skelet van een kapelaan die rond 1700 leefde en mogelijk begraven is op het armengedeelte van het Groenkerkhof. De archeologen moesten vervolgens gaan betalen voor de stadsploeg die hen gemeentewerkers aansmeerden onder leiding van een vervelende ploegbaas. Hun opdracht voor de stad zat er op. Alle skeletten, beenderen en doodshoofden van de Antwerpse hoogwaardigheidsbekleders waren geregistreerd en ingepakt, klaar voor

restaurant. Vooral de doodskoppen waren belangrijk voor de uitbeelding van die middeleeuwse mensen. Zo hadden ze het graf gevonden van een wrede maar belangrijke schout, Grave de Baillet die de stad een onverdiende ereplaats wilde geven in het nieuwe toekomstige museum. Het bisdom had de twee dan ingehuurd en had zelfs veel geld veil voor het vinden van de onderpastoor van de OLV toren. Maar een stadsarbeider vond tevens een soort visschub van een onbekende witvis. Althans dat werd zo aangenomen. De schub was zelfs veel meer en latere onderzoeken van die schub zouden een geheim prijsgeven die alle verhalen van mythologieën in verre overtreft...

...een steentje die tegen de broekspijp van Karel botste.

“Ik heb het nodig baas... uw speciale mini truweeltje, meneer den baas... nondedoemme!”, riep ploegbaas Jos vermoeid en zwaar geïrriteerd vanuit de dieper gegraven afbakening terwijl hij de archeoloog een half vergaan oud gebroken stuk van een tinnen voorwerp toewierp. Karel ving het ding handig op en bekeek het ding zorgvuldig.

Kennelijk een stukje van een tinnen bord. En wonder boven wonder... er leken nog etensresten op te kleven. Hoewel ze zwart en hard leken te zijn kon het waardevol materiaal na microscopisch onderzoek opleveren, wist Karel.

Maar de vondst van het tinnen bord zelf verwonderde de jonge archeoloog in hoge mate. Dit stadsgedeelte was enkel bevolkt met arme mensen. Wie een tinnen bord bezat was in principe erg rijk. Maar misschien was het een gestolen bord. Er liggen teveel vragen open maar het was een vermeldenswaardige notatie.

Toch bleef het zonderling en zeker op een plaats en diepte waar ooit een oud kerkhof werd vermoed. Deze vondst kon de geschiedschrijving misschien wel eens duchtig doorheen husselen, al hoopte Karel dat dit niet zou gebeuren. Maar zeker kon je het nooit echt weten.

Soms was de vondst van een vreemd stukje steen al voldoende om een ganse eeuwenoude hypothese overhoop te smijten en het laatste wat een archeoloog wil is het mikpunt van spot en ongeloof te worden in wetenschappelijke debatten.

“Hee Jos, waar vond je dat precies?”, riep hij naar de nors kijkende ploegbaas terwijl hij hem het gevraagde truweeltje bezorgde.

“Wel, eum... iets verder in die richting, pal aan dat rare Groenkerkhof, dacht ik zo. Waarom eigenlijk? U bent toch niet geïnteresseerd in die ouwe kapotte spullen

maar wel in beenderen, doodskoppen en geraamtes? Dat heeft u zelf gezegd!”, merkte de man lichtjes spottend op. Karel negeerde het ironische sarcasme van de man en liet zich via het houten klimrek naar beneden glijden. De penetrante onaangename geur van oeroude pek drong hem vaag in de neusgaten. Dat betekende dat er houtresten van huisjes bovenop het Groenkerkhof moeten te vinden zijn. Eigenlijk waren die na de bouw van de lemen huisjes gekomen, bedacht de archeoloog. Dat was dus vreemde aanwijzing. Bovendien werd dit soort pek, al naargelang de geursamenstelling, ook in die tijd gebruikt als middel tegen tandpijn. Die werd dus eerst behoorlijk goed verhit en dan op de zere tanden gesmeerd. Karel kon zich de hete pijn die zulks moest geven, zeer goed inbeelden. De pek was echter geen geneesmiddel.

Het stonk, het was vies, veroorzaakte hevige nausea en darmkolieken bij zulk gebruik. En vaak was de dood meestal het gevolg door het gif in de pek. Wie het overleefde was dus wel sterk. Dat de pek de oorzaak was van het hoge aantal doden bij tandpijnpatiënten wist men in die tijd nog niet en het had naar medische maatstaven lange tijd geduurd eer men daarachter kwam.

“Komaan... wijs me de precieze plek waar je dat tinnen ding vond, Jos. Wees nou niet zo strontvervelend, jij stomme klaploper!”, gromde Karel geïrriteerd.

De ploegbaas zei niets, doch zijn zure tronie sprak boekdelen. Hij gebaarde erg nors hem te volgen. Bazen waren allemaal smeerlappen vond Jos de ploegbaas van de stad. Hij had zichzelf altijd belangrijker gevonden dan zijn personeel of de bazen.

Hoewel de site praktisch geheel open gelegd was zijn er nog manshoge gaten en gangen gegraven in de wanden. Het is voor de meeste mensen uiteraard verboden zich in die holtes te begeven vanwege het mogelijke instortingsgevaar.

“Waarom heb je er geen lichtleidingen aangebracht. Het is daar stikdonker, Jos. En hoe diep ligt het daar?”, vroeg Karel geërgerd. Plots lichtte het gezicht van de vervelende man op. Eindelijk had hij iets waarmee hij de baas kon treiteren met medeweten van den ‘*Boungd*’ (*Antwerps dialect voor het woord ‘bond’* |vakbond|, *noot van de auteur*) en zonder dat de baas iets kon terugdoen uit wraak.

“Haha! De baas is bang van het donker. Dat ik dat nog mag meemaken. Heu... de diepte vanaf de zeespiegel is zowat zeven meter. Nog dieper en de Schelde overstroomt onze poten.”, grinnikte de ploegbaas van ’t Stad spottend. Plots baadde de gehele uitgegraven holte in een zee van helder licht door een dertigtal

sterke vierhonderd watt kwikdamplampen. De installatie werd door een professionele firma aangebracht maar Jos de ploegbaas deed het voorkomen alsof hijzelf en en mannen dit pareltje van een netwerk hebben geïnstalleerd.

“Gij godverdomde smeerlap!”, gromde Karel met een scheve glimlach en het was niet echt goedmoedig bedoeld al dacht de ploegbaas van wel.

Resoluut stapte de archeoloog de holte binnen. Hij zag de houten plafond stutten gedwarst door verstevigde brede veerkrachtige balsa planken. Karel wist echter goed genoeg dat niet de stadsdiensten die constructie hadden geplaatst, wel het onder aannemingsbedrijf dat het bisdom op hun verzoek heeft gecontacteerd. Dikwijls ging ploegbaas Jos met hun pluimen lopen. Dan bleef hij zeer erg gewichtig doen alsof ploegbaas Jos persoonlijk die goede dingen had geleverd en niet het onder aannemingsbedrijf.

Het ergste was dat ploegbaas Jos die werken ook nog in opdracht van zijn werkgeefster factureerde en er een leuk centje voor zichzelf inschreef. Dat was dan dubbele betaling. Karel had het bisdom van deze scheve schaats die de stad reed, op de hoogte gebracht, maar het Antwerpse bisdom, in opdracht van het Vaticaan en tevens de opdrachtgever van Jan en Karel liet het maar blauwblauw om geen polarisatie op te wekken. Karel had dat altijd een hypernaïeve diplomatie gevonden.

De keuze voor zulke houten balsastutten was bewust gedaan. Hout gaf immers mee met het gewicht van de kleigrond en de atmosferische omstandigheden. Metalen stutten gaven niet mee zodat slechts het punt van de stut zelf ondersteund werd maar niet rond de stut, zoals wel met de balsa planken. Het hout verminderde immers beter de kansen op instortingsgevaar dan metalen platen.

Een oogopslag vertelde de jongere archeoloog dat de onderaannemer gelukkig niet overdreven heeft.

Er werd inderdaad een sterke stut constructie aangebracht. Maar toch, er zijn zware stenen of aarden gebouwen boven de uitgegraven holte. De trillingen van de metro iets verderop kunnen een sterke invloed uitoefenen en een instorting van het gebouw boven kon nog steeds het gevolg worden. De verantwoordelijkheid was erg groot, wist Karel.

Het was een soort zwaard van Damocles voor zowel het bisdom als voor de archeologen die in samenspraak met grondexperten de specificaties en constructies moesten bepalen. Maar uiteindelijk zijn het de archeologen die de

grootste verantwoordelijkheid in dit technologische vraagstuk droegen. Ze moesten alles kunnen onderzoeken en bepalen wat er gebeuren moest.

“We hebben die verdomde onderaardse holte helemaal af gestut. Je kan er heel misschien veilig binnen gaan.”, mopperde ploegbaas Jos plechtig. Karel aarzelde toen hij de holte langs de buitenkant bekeek.

“Jos, ik zou willen dat je de onderaannemer vraagt wat meer stutbalken rechtop te plaatsen met dwarsende brede balsa planken, vooral daar! Of doe jij het met je mannen?!”, wees Karel hem in de oostelijke richting, terwijl hij de ondergrondse metrokaart uit zijn borstzakje haalde en openvouwde. Daelman wees op diverse zwakke punten maar die zegden ploegbaas Jos niets omdat hij daar ook niets van kende. Hij had immers zijn baantje als ploegbaas gekregen op voorspraak van Verbeelen en zonder dat hij daarvoor een diploma hoefde te tonen, wat Daelman mateloos ergerde. Het was zo met vele dingen in deze rotstad, vond Karel.

“Denk dan wel aan de metro. Die is op amper zeven meter van hier verwijderd. Nogal kort bij vind ik.”, zei Karel dan plots wijzend naar een serieuze zwakke plek die hij op de grote stadsblauwdrukken had gezien en die onder de verantwoordelijkheid van de ‘*niets-van-kennende*’ stadsploegbaas viel.

Jos zuchtte even met ogen naar boven rollend, maar knikte uiteindelijk nogal onwillig, maar wou dit nog wel even kwijt.

“Baas, in feite is het niet onze taak om het geheel te stutten. Wij zijn slechts de afgravers. Het zijn de linkerhandprutsers van de ‘*kaark*’ die dat moeten arrangeren.”, gromde de ploegbaas Jos hautain. (*kaark is het Antwerps dialectisch woord voor kerk, noot van de auteur*).

“Mooi wel. Jullie factureren die werken mee alsof jullie dat doen. Dus, zo lang de bijgehaalde gespecialiseerde firma het nog niet kon doen moeten jij en je godverdomde lamzakken het zeker wel doen. Wijs me nu de juiste plek waar je dat stuk tinnen bord hebt gevonden.”, eiste Karel stilaan zwaar geïrriteerd tegen de dwarsligger die de stedelijke ploegbaas gewoonlijk is.

“Jaja... goddomme, daar ginds.”, grommelde Jos zwaar tegen zijn zin wijzend naar de wand aan de zuidkant. Karel liep er naar toe, af en toe uitschuivend over de modderige kleiachtige, natte grond wat een luid gegniffel van de ploegbaas achter hem opleverde. Daelman controleerde vervolgens de plek grondig. De archeoloog noteerde nauwgezet de geografische ligging op het blauwdruk en de kaart. Die wand grensde kennelijk aan het Groenkerkhof. Precies wat hij en Jan wilden

bereiken en de gemeentelijke allodiale grens. Het gemeentebestuur had immers geen toelating willen geven om vanaf de Groenplaats zelf te graven, wat echter veel makkelijker en bovendien veiliger was geweest. Dus moesten ze een site beginnen vanaf de zuidkant van het kerschip, een plaats waarover het bisdom volledige inspraak had..

Natuurlijk bracht dit ontzettend gevoelige risico's met zich mee. Maar nu hadden ze die praktisch overwonnen, althans voorlopig toch, want het betekende wel dat ze onder een rij huizen door moesten graven. Dat was vrij riskant maar hun opdrachtgever had hen gelukkig net genoeg fondsen verstrekt om met een goede aannemer een doeltreffend gestutte gang te laten uitgraven. Eens ze de Groenplaats zelf hebben bereikt is er niets meer aan de hand en konden ze eindelijk hun zin doen, mits ze de constructieboel in de smiezen bleven houden.

Blijkbaar had die aannemer echt het onmogelijke bereikt. Als ze op Jos en zijn mannen hadden moeten wachten, zou er niks van terecht gekomen zijn en de instorting was heel reëel geweest. Daar was Karel heilig van overtuigd. De stadsarbeiders, waaronder die vervelende ploegbaas Jos, hadden ze er bij moeten nemen.

Dat was de eis van de stad om te mogen graven bij de kathedraal. Aan de dik betaalde stadsploeg van Jos en zijn mannen zelf hadden ze echt niet veel, eigenlijk helemaal niets. Maar ze waren verplicht die superdure luiwammes er bij te nemen.

Het waren absoluut geen harde werkers, namen veelvuldig zéér lange rustpauzes en op de koop toe bezondigden ze zich tijdens het werk graag aan talloze liters gerstenat en elixir Anvers. Maar als je daarover een opmerking durfde te maken dreigde Jos voortdurend met strenge stakingen en hyperstorende vakbondsacties. Nou... voor Karel mochten die idioten gerust staken. Het werk zou veel, veel vlotter verlopen, maar het zou hun opdrachtgever erg veel weggesmeten geld kosten en dat kon de bedoeling niet zijn.

Nog slechts drie meter scheidden hen van het duistere en met mysterieuze legenden beladen Groenkerkhof. Juist... er waren inderdaad geheimzinnige en mythische legenden verbonden met dat Groenkerkhof.

Uiteraard was het niet meer dan logisch dat ze nog oude botten en beenderen zouden vinden hoewel Keizer Jozef II in 1784 per decreet verboden had nog begrafenissen te doen in het Groenkerkhof en de bestaande graven had laten

opruimen. Keizer Jozef II had daarvoor een speciaal stedelijk decreet opgemaakt dat begraven van doden binnen de stadsomwallingen strikt verboden werden. Het waren mogelijk anti zwarte pestmaatregelen. Dat decreet gold echter niet voor kleine gemeenten rond de Scheldestad Andouerpis. (*Andouerpis is de middeleeuwse naam van stad Antwerpen, noot van de auteur*)

Jan en Karel hoopten echter dat de graven niet volledig opgeruimd waren en dat er nog voldoende menselijke resten lagen en vooral om die verdomde lijkkest van de burgervader alsook hopelijk het geraamte van die klote-onderpastoor te kunnen vinden. Concreet genomen was een burgervader immers rijk genoeg om begraven te zijn geweest in of rond het kerkship van de OLV kathedraal. Het werd zo stilaan erg ingewikkeld. De toenmalige wetten waren wel degelijk absoluut maar helemaal niet waterdicht. Uit een oud klein schotschriftje van die tijd bleek dat de burgervader begraven lag op het Groenkerkhof.

Echter... geen enkel ander historisch document maakte allusie op de juiste geografische coördinaten van het graf van een der laatste feodale burgervaders. En nu net dat spottend schotschriftje uit die tijd maakte er wel melding van. De vraag was of je kon rekening houden met enkele zinnnetjes in een spotblaadje uit die tijd? Het maakt hun werk zo mogelijk nog moeilijker, misschien zoniet onmogelijk, vond Karel. Ze moesten sowieso geografische coördinatiepunten vinden. In de archieven hadden ze niets gevonden en de zoekmachines op het internet sloegen vaak op 'tilt' als ze die coördinatiepunten trachten te vinden. Het wordt een speld in een hooiberg, meende Karel.

Ploegbaas Jos wees naar een hoek waar hij of een van zijn mannen het oude tinnen bordje hebben gevonden. Exact op het snijpunt van de allodiale grens, stelde Karel vast. Wil dat wat betekenen? Of was het gewoon dom toeval?

"Wel, ik denk dat er ook botten en beenderen bij zijn.", meende Jos terwijl hij een stukje erg dun gefossiliseerd plat bot voor de neus van Karel hield, die het aanpakte en grondig bekeek met zijn zakvergrootglas en stopte het weg in een zakje. Met een beetje extra geluk vonden ze ook het skelet van de toenmalige Antwerpse Binnen burgemeester Jan Augustijn van den Cruyce. Maar uit geen enkel historisch waarheidlievend document was gebleken of de burgemeester in het Kiel, Stuyvenberg of hier op het Groenkerkhof werd begraven en erger nog... dat zijn beenderen verloren gegaan zijn in 1784 door het uitgevoerde decreet van keizer Jozef II. Karel hoopte vurig van niet. Jos onderbrak zijn gedachtegang.

“Awel baas, is dat stukje bot belangrijk? Het ziet er niet uit als een menselijk stuk.”, vond Jos.

“Neen, das geen menselijk bot. Dat is een stuk gefossiliseerd stuk schub van een riviervis. Mogelijk een kleine vijftienhonderd jaar oud. Das niet zo verwonderlijk als je de meanders van de Schelde bestudeert. De Schelde was in die tijd erg visrijk. De breedte van de rivier was toen wel groter en ook een stukje ondieper, niet te vergeten ook wat zouter.”, schoolmeesterde Karel.

“Oh ja? Waarom hebben ze dan er niet op gevist? Als we terugdenken aan de hongersnood 1315 en 1317?”, vroeg Jos die wel een ietsepietsie kleinigheid van geschiedenis afwist en zijn zwakke kennis gewichtig ten toon spreidde. Hij glom van trots dat hij iets over geschiedenis afwist en dat aan een vervelende archeoloog kon tonen.

“Aha? Dacht je dan dat ze in die tijd een goede carbon stok (*lichte, zeer sterke lange telescopische hengel, noot van de auteur*) met haakjes nummer 14 (*zeer kleine haak, noot van de auteur*) hadden om een brak water vis te vangen misschien?”, klonk het ironisch spottend. Jos negeerde de spottende toon van Karel en begon snel over iets anders. “Een reptiel misschien?”, opperde de ploegbaas verwachtingsvol, hopende dat Karel onder de indruk zou komen van zijn kennis.

“Nope! Maar allez, waar haal jij dat nu uit?? Reptielen hebben geen schubben maar eerder een leerachtige gladdere huid.”, antwoordde Karel spottend.

“Ik ken dit echt niet. Bovendien is het veel te groot voor een vis zout, zoet of brak water vis.”, voegde de jonge archeoloog Karel er nog aan toe.

“Welke soort vis is het?”, vroeg hij ietwat geïnteresseerd. Vissen was ooit, zijn meest geliefkoosde hobby geweest. Karel bekeek de visschub nog wat beter.

“Hmm, das erg raar maar ik kan de soort niet thuisbrengen. De draaiende inkervingen in de schub verraden dat het alleszins geen witvis was.”, wist Karel.

“Allez, u bedoelt toch geen zoutwatervis? Of wel soms?”

“Nee kluppel, dat is het ook niet. Ik ken die vissoort eerlijk gezegd overigens helemaal niet. Eigenlijk zouden we er een paleontoloog moeten bij halen voor de herkomst en de soort te kunnen catalogiseren.”, zei Karel met tegenzin.

“Ah! Misschien is het wel een ichto, dinges... ichty, euh... Ichtyodines eum... eum... Ichtyosaurus uit het Juroe... Juri... euh... jura tijdperk?”, mopperde Jos nogmaals gewichtig zijn meer dan gebrekkige paleontologische kennis ten toon spreidend. Die valse gewichtigheid die ploegbaas Jos toonde stoorde de

archeoloog bovenmatig. Hij had ergens van erg ver een tinkelklokje horen luiden maar wist niet eens waar het klepeltje hing.

“Ach Jos ik heb liever dat je je grote klep houdt. Een Ichtyosaurus leefde niet in het Jura era. Dat meer dan tweehonderd miljoen jaar terug. Dat beest waarover jij het hebt leefde in het Pleistoceen Onder Gelasien tijdperk, dus zo’n twee miljoen zeventienhonderd vijftigduizend jaar geleden.”, grommelde Karel geïrriteerd.

“Waar jij dus die krakkemikkige informatie vandaan haalt is me een raadsel, Jos. Je hoorde warempel de klok luiden maar de teut (!) wist je zeker niet klingelen. Maar nope, het gaat hier om een volledig onbekend dier. Het maakt wel alles spannender. We moeten komende dagen nog maar intenser gaan zoeken.”, mompelde Karel nadenkend, maar nog steeds boos omwille de betweterij van ploegbaas Jos. Die man kon voor hem de hoogste boom in die er zou kunnen bestaan. Daelman vervloekte het stadsbestuur dat hen had opgezadeld met de onbekwaamste werkmensen ooit.

“Misschien komen we wel het skelet van die vissoort tegen. Dan is ons kostje gekocht!”, riep Jos opgewonden. In zijn ogen begonnen eurotekens te glinsteren. Maar Karel bleef bedenkelijk kijken en dacht aan de mogelijke gevolgen die zoiets kunnen meebrengen. Te denken aan de Belgische fiscus onder andere.

“Hee, bent u dan niet blij? U krijgt ook één procent van onze geldkoek hoor.”, riposteerde de ploegbaas verbaasd.

Het was Karel heus niet te doen om geld te verdienen. En hopen geld verdienen? Zou ploegbaas Jos weten wat ie allemaal moet aan de staat zal moeten betalen met zijn achtennegentig procent? Nope, dat zal wel niet!

De jonge archeoloog dacht na en vertikte het dadelijk te antwoorden. Had de schub iets te maken met de talrijke mysterieuze Antwerpse mythes? Of ging het hier om een doodgewone visschub? Gezien de grootte van de vis? Moeilijk aan te nemen!

“Misschien komt ie wel van Kludde? Daar wordt toch vaak over gepalaverd in Antwerpse cafékringen!? Of niet?”, vroeg Karel plots spottend. Hij zag Jos doodsbleek worden.

“V-v-van K-k-kludde?”, hakte Jos, opeens doodsbang geworden. De ploegbaas had tussen pot en pint al talrijke verhalen gehoord van dit vreemde demonische watermonster. En het waren niet bepaald aangename vleiene dingen. Laatst in café “Den Bengel” was er een discussie gaande van vissers. De Polle...

de oudste visser van de groep die al talloze malen kampioen was geweest had met benepen stem verteld dat ie de koe van boer Charel helemaal aangevreten had gevonden aan de waterkant. Het vlees was gewoon verscheurd en afgerukt. Bloederige botten bleven over en de vacht van de koe. Polle zei dat dit het werk van Kludde was geweest. Het was daarna doodstil geworden. Iedereen geloofde de Polle op zijn woord want wie keer op keer kampioen wordt zal er niet om liegen om zich zogezegd interessant te zijn. Bovendien schuwt de Polle alle aandacht. Karel begon hartelijk te lachen, te schateren zelfs.

“Ach wat... Kludde? Die ouwe Vlaamse waterduivel? Ik zei dat toch zomaar, jong. Komaan Jos, jij gelooft toch niet in die spooklegenden waarmee ze kindertjes wilden bang maken met een visachtige boeman, of wel soms?”, grinnikte Karel met een daverende lachsalvo. Jos zweeg en wierp het truweeltje van Karel op de grond. De man verliet zo snel hij kon, de hel verlichte ruimte, nagestaard door een beteuterd kijkende archeoloog. Toch was de plots opgekomen angst van Jos kennelijk ook op Karel overgeslagen. De archeoloog rilde even bij een mistige herinnering en wilde er snel weg... Dit was een onbeschrijfelijk vreemd gevoel, een mix van doodsangst en een knijpende onlesbare dorst naar oeroude culturele kennis, een kennis die hem zou kunnen vertellen wat dit allemaal is. Hij zou misschien morgen samen met Jan deze plek aan een nader intensief onderzoek onderwerpen. Toen Karel het uitgegraven hol kon verlaten en de stadslucht weer kon inademen verdween de angst zoals ze gekomen was en kon hij zich herpakken. Het begon echter tot zijn ergernis, te regenen en de wind stak ook een ijzig koud tandje bij. Hij zag Jan die alles snel trachtte in te pakken en voorsorteren. Karel stak het vreemde schubje in zijn zak en trok zich langs het klimrek omhoog.

“Hee Jan, bekijk dit eens even.”, zei Karel en gaf hem het afgebrokkelde tinnen bord. De oudere archeoloog greep het gevonden dingetje met zijn onafscheidelijke pincet en bestudeerde het ding grondig. Jan kreeg onwillekeurig een soort visioen uit zijn eigen studentenverleden waarin een paar zeer onaangename dingen gebeurd zijn. Zou het door het patroon van inkervingen op dat kapotte tinnen bordje met zwart geworden etensresten zijn? Jan wist het niet. Het ging sowieso om zijn eigen studententijd dat hij liever wilde vergeten.

Onwillekeurig begon hij terug te denken aan die vreselijke fragmenten uit zijn jeugd. Elk fragmentje van het patroon op het gescheurde tinnen bord deed hem

denken aan zijn eerste ontgroeningssessie op de universiteit van Antwerpen. Hij hoorde die laatstejaars nog steeds tegen hem krijsen en brullen...

De ontgroening van Jan Nuytens als jonge laatstejaarsstudent

De ontgroening van Jan Nuytens als Antwerps uniefstudent had heel wat voeten in aarde gehad en als klap op de vuurpijl is zijn rechtstreekse chef zijn vroegere schachtentemmer. Het sprak als vanzelf dat zijn chef het hem zo moeilijk mogelijk beeld maken zelfs heden te dage nog steeds. Als jonge schacht had Nuytens een heel bord dauwpieren moeten opeten.

Toch was hij niet rancuneus tegen zijn vroegere schachtentemmer en meed hem zoveel mogelijk.

En Nuytens jongere assistent Karel Daelman genoot mee ongevraagd in de pesterijen die de chef elke dag aan Nuytens gaf. De pesterijen werden hoe langer hoe meer onverdraaglijk maar de twee archeologen zwijgen omwille de lieve vrede en omdat Sven D'Haens een hoge figuur achter zich heeft die hem beschermde en het hoofd boven water hield. Jan en Karel wisten helaas niet wie het was. Doch beide archeologen hadden wel eens op een vrij onaangename manier mogen proeven van diens macht...

“Hee... vuile rotte schacht, ge gaat dat bord met die slijmerige dauwpieren opvreten tot het laatste beest! Vlug wat, kauwen en slikken!”, kreet de triomferende schachtentemmer. (-|schacht|- student die ontgroend dient te worden door zijn medestudenten, noot van de auteur) De jonge Jan Nuytens keek met afgrijzen naar zijn kartonnen soepbord vol wriemelende rode dingen gedrenkt in vochtige bruinzwarte potaarde. Hij voelde tegelijk een diepgaande weerzin en kokhalsde diverse keren bij de gedachte alleen al. Moet hij die nu echt opeten?

Jan wilde zo graag archeologie studeren sinds hij de movie “*The raiders of lost ark*” met Indiana Jones had gezien. Hij had de vaste wil om te slagen maar dan moest hij eveneens het verschrikkelijke ontgroeningsproces ondergaan. Die verdomde laatstejaars, ene Sven D'Haens had hem al vanaf het begin in de smiezen en hem continue laten voelen dat die de pik op hem had. Aarzelend greep Jan zo'n vreselijk wriemelend ding tussen duim en wijsvinger. Hij bekeek de

heftig kronkelende dauwpier zo ver mogelijk van zich af. Opnieuw die verschrikkelijke kwellende en hevige braakneigingen kwamen hem pesten.

Maar het verging Tonia Verhaegen, zijn studievriendinnetje geen haar beter.

Sven pakte haar dan nog wel vriendelijker aan maar opeten moest en zal ze die hele soepbord vol dikke dauwpieren.

“Komaan vuile Schacht... hop... hop... hop... die vettige pier uw stomme vuile stinkbek in!”, brulde Sven D’Haens grijnzend van heftig plezier.

Jan had eigenlijk nooit commilito willen zijn. Als eerstejaars had hij de ontgroeningprocedure met heel veel geluk kunnen ontwijken.

Maar als tweedejaars kon Jan het niet langer meer vermijden, zeker met Sven D’Haens als ‘*schachtentemmer*’ die alle nieuwelingen annex ‘*ontgroeningsbrossers*’ (–|*Ontgroeningsbrossers*|- *schachten die de procedure voor ontgroening proberen te ontlopen, noot van de auteur*) met de luizenkam uitvlooit met zijn gevreesde notaboekje, het allerliefste wat hij deed.

Immers alle studentenclubs hebben het succes voor de studies verbonden aan een geslaagde ontgroeningprocedure. Het gebeurt uiterst zelden dat een student zijn bul haalt zonder die vreselijke ontgroeningen te moeten doorlopen. Hoe graag Jan zijn uniefdiploma ook wilde, het hangt helaas grotendeels af van het succes van de schachtentreiterijen, zeker van een super humeurige Sven D’Haens.

Jan had dus gehoopt deze domme zever te kunnen uitstellen tot zijn allerlaatste jaar. Dan waren schachtentemmers al wat zachtaardiger. Maar daar had Sven D’Haens een stokje voor gestoken met zijn bedenkelijke notaboekje waarin veel namen van eerste en tweedejaars ‘*ontgroeningsbrossers*’ floreerden.

En al die ‘*brossers*’ moesten er vroeg of laat aan geloven...

D’Haens had ook een zwak voor de knappe Tonia maar hij moest de andere clubs met schachtentemmers aantonen dat hijzelf een volleerd schachtentemmer was en kreeg dus ook Tonia de volle laag.

“Ho, ho, ho wacht effe stomme schacht... je moet je uitkleden tot in je slip en jij ook vieze schachtenteef. Komaan jullie... uitkleden en vlug wat!”, brulde Sven juichend.

De mooie Tonia Verhaegen begon te huilen. Zo ver wilde ze niet gaan maar Sven was ongenadig hard en dwong haar zelfs haar BH in het straat riool te smijten.

Ze moest op haar rug gaan liggen op het trottoir terwijl een andere schacht van Jans groep de pieren op haar bord in haar mond moest proppen en haar mond met

beide handen dichthouden tot de dauwpier gekauwd is en ingeslikt. Plots werd het bord met pieren op Jans hoofd gekieperd.

“Beweeg niet lelijke vuilaard... en nu met je tong alle pieren in jouw bek likken. Vooruit vuile schacht... lik ze naar jouw stinkbek. Mars... hop... hop!”, gilte Sven lachend en honend.

Jan had geen keuze meer. Hij bad in stilte tot God in de hoop dat deze kwelling spoedig voorbij zou zijn. Naar Tonia kijken kon hij niet. Hij hoorde haar intens huilen en smeken.

Het greep hem aan het hart, maar hij kon er niets tegen doen. Jan zag de harde bobbel in Svens broek. Die smeerlap genoot er dus gewoon opgegeild van. Hij zou nog klaarkomen terwijl hij naar de hulpeloze Tonia keek, wist Jan.

“Hee daar... stop met deze schandelijke vertoning!”, brulde een politie agent die op het snikkend gehuil van Tonia was af gekomen.

De laffe schachtentemmers en hun cohorten lieten natuurlijk alles vallen en holden hard weg, hun gekwelde, lelijk toegetakelde schachten genadeloos achterlatend. Jan was echter dolblij dat dit commilito gezever nu eindelijk voorbij is. Maar Tonia was er blijkbaar erg aan toe. Hoewel ze niet verkracht is was ze heftig bevend in diepe lethargie verzonken. Maar Jan had geen intenties om de schachtentemmers te verraden en zei dat hij hun gezichten niet goed had gezien in het donker. De agent schudde het hoofd en haalde zijn schouders op.

Een andere schacht, kennelijk nog een eerstejaars brulde dat het Sven D’Haens en zijn consoorten waren. Jan schudde het hoofd. Die jongen haalde zich heel wat problemen op de hals, wist hij.

Het stond immers als een paal boven water dat schachtentemmers elkaar beschermden en als er een onverlaat iemand verried zal die tot het einde van zijn of haar studies moeten bezuren door getreiterd, geslagen en gepest te worden, vaak tot ze hun diploma haalden en van de unief af zijn. Voor eerstejaars moet dat een verschrikkelijke hel zijn, wist Jan.

“Van welke school zijn jullie? Wat was je ontgroeningsproces?”, vroeg een derde politieman op een zakelijke toon.

Tonia antwoordde niet en bleef hevig bibberend het hoofd tussen haar opgetrokken knieën zitten met haar rug tegen een brandblusser, zodat een agent via de politieradio een ambulance liet aanrukken. Dat meisje hadden die smeerlappen flink te grazen genomen. Een van de agenten haalde een deken uit de

combi en legde het over haar schouders. Jan rukte zich los en liep naar de snikkende Tonia. Maar voor hij haar kon bereiken werd het meisje naar het ziekenhuis afgevoerd.

Jan was er gerust in dat D'Haens afgeschermd zou worden. Maar hij had buiten de waard gerekend... de enge benepen haat die Sven D'Haens voor hem koesterde. Niemand van de schachten wilde op het politiebureau vertellen wie de schachtentemmer van dienst was.

Zelfs Marco, de student die D'Haens erbij lapte, bekende dat hij het niet meer zeker wist. Maar dat kon Jan niet weten.

“Waarom moet u het me nog vragen? Marco heeft het u allang gezegd.”, was Jan gaan fluisteren. De dienstdoende inspecteur keek de jonge student archeologie met een smekende blik aan.

“Als u dit nu eens wou bevestigen, zorgen we er voor dat die gasten hun straf niet ontlopen want dat ontgroeningsproces was echt buiten alle proporties. Dat meisje heeft een regelrechte zenuwinzinking gekregen. Het zal, volgens de artsen, lang duren eer ze er terug bovenop komt. Ik heb begrepen dat het jouw meisje is, ja? Wees dus niet zo laf en bevestig dat het Sven D'Haens was of niet. Je meisje heeft heel erg geleden, wees dus niet zo'n lafaard!”, drong de politieman met scherpe stem aan. Jan keek gehinderd naar de vloer. Hij wilde dit niet bevestigen maar anderzijds had hij niet de minste keuze wilde hij de rest van zijn studies met rust worden gelaten en dan nog. De inspecteur kon hem niet verzekeren dat D'Haens hem dan met rust zou laten.

“Hoe is het nu met Tonia?”, vroeg Jan plots. Hoe ze haar hebben behandeld had stuitte hem zwaar tegen de borst. Maar hij was doodsbang van Sven en diens beschermheer of –vrouw.

“Tonia? Ah ja... juffrouw Verhaegen? Hoe denkt u nu zelf? Zij kan niet terug naar de unief komen. De jongedame is helemaal ingestort, zoals ik al zei. En als u haar wil helpen, zeg dan wie die schobbejakken zijn die haar zo hebben toegetakeld.”, zei de inspecteur glashard.

“Kan ik haar spreken?”, vroeg de jonge student archeologie aarzelend.

De inspecteur schudde krachtig het hoofd. Hij had al begrepen dat het meisje Tonia het liefje was van deze Jan Nuytens.

“Haar ouders wilden niets meer te maken hebben met de school noch met haar medestudenten. Juffrouw Verhaegen zal een hele lange tijd nodig hebben om dit

te verwerken. En mogelijks verwerkt ze het nooit. Dat meisje is voorgoed ‘beschadigd’.’, klonk het nogal droevig. Het greep de jongen sterk aan.

“Sven... Sven D’Haens hij was ... de s-s-schachtentemmer.”, hoorde Jan zichzelf fluisteren. De inspecteur floot eventjes en keek Jan verbaasd aan. De politieman greep plots de telefoon.

“Met inspecteur Ruyters... ik wil je dringend spreken. Verhoorzaal twee, Ja, nù.”, klok het vrij kortaf. Jan keek de inspecteur verbaasd en angstig aan.

“Heb ik iets miszegd?”, vroeg de student angstig.

“Neen hoor, helemaal niet, maar kom mee...”, zei hij iets vriendelijker.

Jan voelde zijn knieën knikken. Was hij maar nooit... had hij maar... duizenden vooronderstellingen vlogen hem door de geest. De inspecteur leidde hem naar verhoorkamer twee. Zenuwachtig ging de jongeman zitten.

“Wees niet ongerust. Je deed helemaal niets verkeerd. Er komt zo meteen een brigadier bij. Ik wil alleen dat je hem gewoon nog eens herhaalt wie de schachtentemmer was gisterenavond die jullie zo heeft toegetakeld. Meer niet.”, zei inspecteur Ruyters erg vriendelijk. Jan vertrouwde het niet erg maar knikte. Het duurde echter nog tien volle minuten eer een oudere geüniformeerde agent de verhoorkamer binnentrad. Jan keek de brigadier met enige angst aan en vroeg zich af wat hij hiermee te maken had. Was er daar niet een bekende trek om de mond van die brigadier? Waar had Jan hem nog van herkend of gezien?. De politieman zat ongeduldig met zijn stoel te schuiven.

“Zeg Ruyters... ik heb nog veel te doen met die rot-zaak van gisteren. Waarom moest ik nu komen? Ik heb echt geen tijd voor deze onzin.”, grauwde de brigadier kwaad en stond op om het vertrek weer te verlaten.

Inspecteur Ruyters leunde even achterover in zijn stoel en keek de nieuw aangekomene met een spottende blik aan.

“Deze jongen hier volgt les in de Antwerpse unief. Jan, vertel nu de naam van de schachtentemmer die jou en Tonia Verhaegen zo heeft toegetakeld. Gewoon de naam en dan kan je gaan.”, zei inspecteur Ruyters. Jan Nuytens keek de brigadier bang aan. Maar de vrijheid lonkte. Hij zou er dan vanaf zijn.

“S-S-S-Sven D’Haens...”, repliceerde de jongeman zachtjes maar duidelijk verstaanbaar hikkend voor de tweede keer. Als er een bom was ontploft in deze ruimte zou het niet eens opgemerkt zijn geweest. De onverhoeds ontstane elektrisch geladen stilte zinderde en knetterde. De politiebrigadier leek als aan de

grond genageld. Als een man ooit een echte dodelijke blik kon weerspiegelen... dan was het wel brigadier D'Haens...

De vreemde visschub en diens ondoorgrondelijke geheimen

Jan Nuytens herinnerde zich zijn gehele hel van ontgroeningsprocedure en het feit dat hij daarmee ook zijn geliefde vriendinnetje Tonia was kwijtgeraakt was hij nog steeds niet vergeten. Die nare herinneringen wervelden rond in zijn brein. Natuurlijk zou chef D'Haens, mocht hij te weten komen dat Nuytens een soort onbekend stukje visschub in bezit had, deze in beslag nemen en laten uitzoeken wat het is. En vervolgens de pluimen annex gelden op zak steken. Dat mocht niet gebeuren. Maar het belangrijkste is dat hijzelf samen met zijn jongere collega een paleontologisch onderzoek moeten doen naar die schub. En kon die schub misschien wel eens afkomstig zijn van de mythologische figuur 'Kludde'? Jan geloofde niet in Kludde maar hield rekening met een vissoort die kon doorgaan voor die rare Kludde. En hoe stond het met het graf van die kapelaan? Zouden beide jonge archeologen die kunnen vinden aan de hand van de door Elisa gevonden geografische gegevens? En wat zou dat dik serpent van een gemeenteraadslid doen als ze er achter kwam? Het bisdom zocht niet alleen de knoken van die middeleeuwse onderpastoor maar ook het vreemde voorwerp waarmee die op last van de paus begraven werd? Welke geheimen had de kerk nog in deze zaken? Zullen Jan en Karel die geheimen kunnen ontsluiëren?

“...Sven D'Haens, natuurlijk... Dat kon niet anders! Die zou alles in beslag nemen”, mompelde Jan Nuytens zachtjes bij de lang vervlogen herinneringen, terwijl hij de inkervingspatronen van het oude gerafelde en afgebroken tinnen bord nog steeds bestudeerde.

“Hey Jan... je zit te dromen?! Word eens wakker makker...”, gromde zijn jongere collega Karel Daelman lachend. Het gebeurde echter niet vaak dat Karel zijn baas en oudere collega betrapte op indommelen.

“Oeps... sorry. Wel, euh... dat bord is afkomstig uit de zeventiende of achttiende eeuw. Waar vond je het eigenlijk?”, wilde Jan Nuytens weten. Karel vertelde het in geuren en kleuren en verwees naar de arbeiders van ploegbaas Jos. Hij liet

tegelijk ook de gevonden gefossiliseerde schub zien. Jan keek er verbaasd naar, maar vond het interessant genoeg om het diepgaand te bestuderen.

“Huh? Wat is me dat? Tiens... een visschubje? Maar daar is het wat te groot voor, huh?”, mompelde Jan vragend, meer tegen zichzelf bevestigend dan aan Karel en volkomen verdiept in de vondsten van Jos.

De schub had wel zijn volledige aandacht opgewekt. Het ding was kennelijk afgebroken en die spiraalvormige inkervingen waren heel duidelijk te zien. Als de schub in zijn geheel kon worden bekeken zou het een cirkelstraal van ongeveer twintig centimeter hebben, berekende Karel ruwweg. Een vermoeden die ook deze van Jan even later bevestigde.

“Djeezes, dat moet een enorme vis geweest zijn. Als we nu eens het gehele lijf hadden. Ik ken geen enkel waterdier met een schub van die omvang. Als je het zou uitmeten op een witvis, ik noem maar iets, een euh... een brasem bijvoorbeeld, zou het een beest zijn met een omvang dat nog drie keer groter is dan de grootste potvis ooit. Ik schat een gewicht van vijftig ton. Dat ding zou een haai, ik noem weer zomaar iets... de grote witte, de *Carcharodon carcharias* (-|*Carcharodon carcharias*|- mensen etende witte haai, noot van de auteur), acht meter, negen ton met een ontstellend gemak als een piepklein borrelhapje kunnen inslikken.”, zei Jan nogal geestdriftig. Karel vond het eerder ontzettend huiveringwekkend. Stel dat dit echt een vis zou zijn van minstens vijftig meter in lengte, dan hadden ze de fossiele resten van een enorm watermonster. Dat kon onmogelijk in de ondiepe Schelde hebben geleefd.

“Jaja, juist! Maar ik ken zelfs geen enorme dino vissen die zulke grote schubben konden hebben.”, wierp Karel peinzend tegen.

“Hmm, de *Mosasaurus* dan? Die werd wel tussen de twaalf tot zelfs twintig meter in gestrekte lengte. Nee... kan eigenlijk niet. De grootste ooit gevonden schub van de *Mosasaurus* was meer dan de helft kleiner dan dit gebroken exemplaar. Bovendien had die een geheel andere inkervingspatroon dan deze soort. We moeten het gehele skelet vinden Karel. Morgen zoeken we. Ik ga Jos en de stedelijke werfjongens morgen een dag vrij geven. Je moet samen met een paar andere gespecialiseerde jongens van buitenaf hier blijven als er gegraven, geboord en gehakt moet worden.”, mompelde Jan enthousiast.

“Voorlopig moet dit maar onbekend blijven. Volledige geheimhouding”, ging Jan verder. De archeoloog wilde niet dat er kapers op de kust verschenen die met hun

vondsten aan de haal zouden kunnen gaan. Karel dacht aan het mythologisch wezen uit de Vlaamse oude cultuur.

“Eum, Jos denkt dat dit een schub is van um... K-k-kludde.”, hakte Karel die overmand werd door angstgevoelens die hij nooit eerder had ervaren.

Jan keek hem verbaasd aan alsof Karel een ongeloofwaardig sprookje had verteld.

“Waar haalt ie het? Kludde? Allez kom nu... Godbetert... Kludde bestaat helemaal niet. Het is een oude Vlaamse culturele legende, net als die ‘*Lange Wapper*’, een lapsus en zoals veel samenlevingen zo’n stadslegende hebben... een floppende minkukel. Ridicuul! Dus... niets nieuws onder de zon.”, snoof Jan Nuytens geërgerd.

“Jan, geef toe, geen enkel bekend groot waterdier beantwoordt aan die schubgrootte. Voor zover ik weet is dit het grootste stuk visschub ooit gevonden.”, Karels stem bleef schrikachtig klinken.

“Klopt, maar zeker niet van een zinsbegoocheling dat ‘*Kludde*’ zou heten. Komaan zeg!”, Jan begon zich behoorlijk op te winden.

Hij had een gruwelijke pest aan paranormale en mysterieuze geheimzinnigheden, geesten en spoken. Maar anderzijds was er inderdaad het stukje van die onverklaarbare schub van een mogelijke gigantische reuzenvis, zoals hij al eerder dacht... minstens vijftig meter in lengte en een meter of zeven in hoogte. Zo’n gigantisches monster kon met gemak een potvis verslinden, meende Karel ernstig. Het moest sowieso een zeemonster geweest zijn. Geen enkele zoutwater vis kan die lengte ontwikkelen om in ondiepe zoete rivierwateren rond te zwemmen.

“Of heel misschien was het gewoon een domme toevallige speling van de natuur.”, gromde Jan Nuytens. Deze eigen gedachte stelde de oudere archeoloog enigszins wat geruster. Hij wilde immers niets weten van geheimzinnigheden.

Maar Karel was daar niet zo zeker van. Het was immers niet de eerste keer dat ze samenwerkten en meer dan eens vreemde dingen meemaakten... dingen die ze nooit echt hebben kunnen verklaren. Jan had letterlijk gevloekt als een ketter wanneer er iets vreemds gebeuren zonder dat er een redelijke verklaring werd voor gevonden. Jan had dan steeds opnieuw er dan maar zelf een verklaring aan gelast die hem beter paste en niet in strijd was met ‘normale’ verklaringen. Karel was er vaak gek van geworden. Redelijke verklaringen van hem werden door Jan nooit geaccepteerd tenzij het geheimzinnige, het paranormale als accentuering er niet bij zat. Jan greep het doosje met de schub er in en liep zwijgend de barak uit.

Karel wist dat zijn collega zich naar de unief zou begeven om de herkomst te kunnen bepalen van dat ding. Hij zag Jan zich bukken om iets op te rapen.

Na weken graven begonnen ze eindelijk stilaan hun doel te bereiken, nu weliswaar met niet te zake doende artefacten, die echter wel interessant genoeg zijn om te bestuderen. Morgen zouden ze...

Het afgraven ging verder

Karel Daelman, de jongste archeoloog kreeg een gsm telefonisch bericht dat hij zich moet begeven naar een obscuur café voor een gedwongen afspraak met een onbekende man. Wat Karel echter niet wist was dat deze man een soort gerechtsdeurwaarder is die beslag kwam nemen op Karels 'nanm'.

De gevonden visschub stelde zowel Karel als Jan voor raadsels hoewel het ding niet bij het te verrichten onderzoek hoorde. Maar Karel had een terecht vermoeden dat de schub afkomstig is van een mythologisch wezen waarover Antwerpenaars al eeuwen spreken en er rotsvast in geloven. Jan had geprobeerd de afkomst te bepalen door de schub te tonen aan een paleontoloog van de universiteit waar hij en Karel werkten. Die wilde het ding dadelijk hebben wat Jan achterdochtig maakte. Maar omdat de schub niet bij het betalende onderzoek hoorde hield hij het ding voorlopig maar opzij. Had Jan echter geweten wat het werkelijk was dan had hij de schub subito presto en zonder nadenken, in de Schelde gesmeten. Jan had nu eenmaal een pesthekel aan dingen die 'onverklaarbaar' zijn of een zweem van paranormaliteit droegen.

En de dag dat ze de doodskist van onderpastoor Cools zouden vinden, nadert snel...

“Een grafzerk? Allez... toch een stukje steen ervan. En waar zerken zijn... zijn eveneens vermolmde doodskisten, doodsschedels, botten en beenderen.”, bromde Jan tevreden toen hij een stukje plaquette met inscripties in het oude Latijn vond en aan Karel overhandigde, die vervolgens het ding zonder het verder te bekijken dadelijk grondig in pakte. Maar dat stukje zerk maakt het allemaal nog veel mysterieuzer, meende Karel. Het Groenkerkhof was een begraafplaats uitsluitend voor arme Sinjoren. Die mochten niet begraven worden, dicht bij of in de

kathedraal. Jan bestudeerde de inscripties maar kon er helaas niets van maken. Er bestonden geen zelfstandige naamwoorden waaruit kon blijken over wie of wat het ging. En toch... wie in die tijd een zerk op zijn graf zette, kon het zich veroorloven en daar leende het Groenkerkhof zich niet voor. Waren de geschiedenisboekjes dan fout? Dat zou pas erg zijn, dacht Karel

“En waar werd dat stukje tin nu exact gevonden?”, vroeg Jan aan Jos die op een nogal onvoorzichtige wijze een gang had gegraven tegen de klei wand naar de zuidwestelijke richting toe. Dat kon echt gevaarlijk worden begreep Karel onthutst.

“Waar ik nu ben beginnen te graven, baas.”, klonk het verveelde antwoord vanuit de nieuwe uitgegraven holte. Opeens voelde Karel zijn loopfoontje opnieuw heftig trillen. Instinctief dacht de archeoloog aan het rare telefoontje van gisteren. Karel nam toch op, hoewel hij dat eerst niet van plan was.

“Meneer Daelman, ik heb lang op u gewacht gisteren in café de Meerval. U heeft zich niet laten zien. Ik hernieuw...”

“Oh wacht eens meneer, wie bent u eigenlijk? U denkt toch niet dat ik me inlaat met mensen die een verborgen dreiging leggen in hun verzoek, hé?”, gromde Karel geïrriteerd.

“Euh... ik hernieuw de afspraak voor vanavond. Weest u nu alstublieft aanwezig. Het is absoluut in uw eigen belang, anders...”, klonk de uitdrukkingloze vermoeide maar onverstoorbare stem.

“Vergeet het, zonder uw naam te kennen, kom ik niet!”, snauwde de archeoloog maar de oproeper had kennelijk al opgelegd. Karel besloot zijn SIM kaart zo vlug mogelijk te vervangen door een *Pay & Go* exemplaar. Hij zou nu alleen Jan en zijn Elisa de nummer geven. Hij vertrouwde nu immers niemand anders en zijn grootmoeder kon almaar moeilijker met de gsm om, tenzij ze met de vaste telefoon kon bellen. Dan lukte het nog. Ze werd immers slechtiender en dat baarde Karel ernstige zorgen.

De daad bij het woord voegend opende Karel zijn gsm en haalde de SIM kaart er uit die hij vervolgens in 2 brak. Straks zou hij in de krantenwinkel een nieuw exemplaar halen. Dan was het afgelopen met die vreemde telefoontjes. De jonge archeoloog haalde de batterij uit het toestel en sloot het ding.

“Ho Karel, waarom wierp je nou je SIM weg? Een vervelende stalker misschien of een lelijk wijffie dat per se met jou de koffer in wil?”, vroeg Jan guitig quasi

geïnteresseerd. Jan plaagde zijn jongere ondergeschikte assistent graag met zulke praatjes.

“Ja... euh nee, nou zoiets mafs, nou, je weet dat alleen jij, Elisa en mijn grootmoedertje dit nummer kenden. Maar onverhoeds kreeg ik sinds gisteren een oproepje van een onbekende snul om me te begeven naar café de *Meerval* om tien uur 's avonds. Ik ben natuurlijk niet gegaan en belt me daarjuist die kloothommel opnieuw en met een onverholen dreigement dat ik absoluut moet komen, godverdomme.”, snauwde Karel zwaar geërgerd bij de gedachte er aan. Hij hield er absoluut niet van om door onbekenden opgebeld te worden, zeker niet als die hem nog gaan bedreigen ook.

Jan voelde met hem mee. Vijf jaar geleden had hij ook iets soortgelijks beleefd maar daar ging het wel om een bekende stalker, een corrupte ambtenaar die hem de voet wou dwars zetten omdat ie aanbestedingen had uitgeschreven op plaatsen waar hij sites had afgelijnd en archeologische ontdekkingen registreerde. Jan herinnerde zich een begraven oude ruïne van een Romeinse villa te hebben gevonden en hij had die bij de stad laten registreren, teneinde de site te beschermen en in te boeken bij het culturele erfgoed van het land.

De man had hem telkens opgebeld om hem als officiële bemiddelaar aan te stellen en Jan bedreigd tot die zou toegeven. Doch Jan had er genoeg van en een strafklacht neergelegd tegen die ambtenaar. Hij liep wel een risico omdat Jan die ambtenaar al eens had aangesteld maar toen wist hij nog niet beter. Maar helaas bleef het zonder gevolg omdat de man gebruik maakte van een anonieme Pay & Go Simkaart. Jan kon het dus niet bewijzen. Toch had de politie hem geholpen door de beller te traceren. Ze waren uiteindelijk bij bewuste ambtenaar geraakt die in de boeien werd geklonken wegens actieve en passieve corruptie. Het had heel wat voeten in aarde gehad. Jan had moeten voorkomen dat de media er lucht van kregen, teneinde problemen met zijn voormalige schachtentemmer die nu zijn baas is, te voorkomen. Sven D'Haens had hem nog steeds niet vergeven dat het Jan was die er voor gezorgd had dat zijn vader ontslagen werd bij de politie.

“Misschien best dat je een klacht neerlegt, Karel.”, stelde Jan voor.

Zijn collega schudde echter krachtig het hoofd. Hij dacht onwillekeurig aan de moeilijkheden die konden opduiken, en zeker voor zijn grootmoedertje. Vooral zij zou het niet begrijpen en denken dat haar kleinzoon Karel zich in de financiële problemen had gewerkt en hem zo nodig dringend geld moest toestoppen. Daar

had Karel het echt niet op begrepen. Ze had een jaar geleden zelfs vijfduizend euro op zijn rekening gestort omdat ze dacht dat hij in problemen zat wat niet eens waar was. Karel was dat geld dadelijk gaan terugstorten.

“Wat heeft dat nu voor zin? Jij wist indertijd met wie je te maken had in jouw geval. Maar deze vervelende snul maakte zich op geen enkele wijze bekend.”, wierp Karel gefrustreerd tegen.

“Tja, vergeet het dan maar. Misschien deed je er echt goed aan om je SIM kaart te vernietigen al vrees ik dat dit weinig zal oplossen.”, zei Jan peinzend.

“Hoezo? Weet jij er dan meer van?”, klonk het verbaasd.

“Neeneenee dat niet... begrijp me niet verkeerd. Ik las onlangs een artikel in een computerblad dat sommige mensen in staat zijn de fabriekscode van je gsm te kraken en of je er nu een SIM uit wipt of niet, maakt geen moer uit. Ze sporen de IP van je gsm op en kunnen dan zo ook je nieuwe nummer vinden, begrijp je? Dat is om diefstallen van gsm's te voorkomen en ze terug op te sporen, eens die gestolen werden.”

“Darn it to Hell!”, vloekte de Karel krachtig in het Engels, terwijl hij naar zijn loopfoontje keek en vervolgens verdwaasd voor zich uitstaarde.

“Dat kost me goddomme een nieuwe gsm en die dingen zijn niet goedkoop. Maar ja... je hebt gelijk!”, grommelde Karel terwijl hij zijn toestel mikte en met een perfecte worp in een bruine, in een meer dan borsthoge diepe plas water wipte.

De klei slib op de bodem van de plas zou het toestel de bodem binnen enkele dagen geheel naar beneden zuigen.

“Vwala, die snul zal me niet meer kunnen bellen.”, glunderde Karel ietwat opgelucht. Maar ook de ontnuchtering was op zijn gezicht te lezen. Hij vertrouwde het immers niet meer. Er kwam ook teveel op hem af.

“Hmm... denk ik ook. Zeg, waar is die, euh, dekselse schub gevonden? Ik vind hem niet terug in onze listings.”, vroeg Jan, lichtelijk ongerust

“Heb je misschien al een antwoord van oorsprong gevonden in de unief? Wat was het dan voor een beest?”, vroeg Karel geïnteresseerd. De unief waarvoor ze werkten had de nodige faciliteiten en mensen om dat uit te zoeken. Jan trok een vrij zuur gezicht. Het was niet zo eenvoudig om daarover iets los te laten bij collega's in de hoop er meer over te weten te komen. Maar sommige van die collega's die er een unieke vondst in zagen, hebben dan geld geroken en willen dat ding zo snel mogelijk in hun bezit hebben. Het maakte Jan sowieso

achterdochtig en wilde het ding voorlopig in de kluis weg bergen, tot spijt van Karel die er graag verder wilde naar zoeken.

“Nope, niets in de zak. Het is compleet onbekend. De paleontoloog van dienst kende het schijnbaar niet en wilde het zelf absoluut hebben voor zijn eigen onderzoeken en publicaties. Maar dat heb ik, voorlopig toch, geweigerd. Even later bood ie me een fabelachtige som geld aan. Maar ik kon het echt niet over mijn hart verkrijgen dit in handen te laten van mensen die absoluut moeten publiceren. Hij wist dus wél wat voor schub het was en zweeg in alle talen.”, riposteerde Jan zwaar geërgerd.

“En als iemand me zoveel geld aanbiedt voor zoiets kleins, dan hangt daar ergens een dikke vlieg aan de lamp te fladderen. Als je dat maar weet!”, vervolgde Jan met een ironische opmerking.

Toen verscheen de stedelijke ploegbaas Jos op een gezapige sloffende manier. Jan herhaalde zijn vraag. De man vertelde snuffend dat hij de schub had gevonden op nauwelijks een meter afstand van het stukje tin. Jan liep naar de vindplaats en bestudeerde de grond er rond.

“Ik zie geen verschil. Misschien iets dieper graven?! Jos, graaf deze strook van vijf op vijf meter af tot op een diepte van tien vlakke centimeters. Wees wel voorzichtig. Er kan daar van alles breekbaars onder liggen.”, zei Jan op een commanderende toon.

De stadsploegbaas zuchtte diep geërgerd. Dat was niet afgesproken. Dat stond niet in zijn werkprogramma. Misschien moest hij maar eens bij de vakbond op de biecht gaan om die smeerlappen van bazen een lesje te leren.

“En de holte die we nu aan het ingraven zijn, dan?”, grauwde hij verontwaardigd.

“Laat dat maar over aan de arbeiders morgen. Nu voorzichtig afgraven die hap! Hop!”, commandeerde Jan lachend. Hij wist dat de ploegbaas zich geweldig kon ergeren aan een commanderende treiterende baas, vooral met het woordje ‘Hop’.

Jos schokschouderde woest en greep woedend zijn spullen. Dit beviel hem allemaal niet. De baas was weer in treitermodus vond hij. Wacht maar... kortelings wordt het Jos’ beurt.

Het gedender van de metro was haast niet te horen maar wel duidelijk voelbaar en... zichtbaar door het opwaaierende stof. Karel maakte zich er ernstig zorgen over. Hoe meer ze centimeter na centimeter afgroeven hoe groter het instorting-gevaar werd, niettegenstaande de meer dan talrijke en behoorlijk strategisch

geplaatste ondersteutungen. Uitdrogende leemgrond als plafond was nu eenmaal een tikkende tijdbom bij zware ondersteutungen.

“Jan, ik zou willen adviseren die zwakke punten daar...”, zei Karel, wijzend naar verschillende punten in de lemen zoldering.

“Die moeten nog sterker ondersteund worden met verstelbare stutten en met brede balsahouten platen. Ik zag al fijn zand opwaaien telkens als die vervloekte metro hier passeert en dat niet bepaald bemoedigend.”, mopperde Karel.

“Hum, ja, goed idee. Maar de vraag is of het wel voldoende zou zijn. Die hele zoldering is simpel te erg verdroogde klei grond en er hoeft maar slechts een lichte explosie of ferme bonk van bovenaf te gebeuren om heel de boel te laten in storten met ons allemaal er bij. Dat verdomd gemeentebestuur ook! Ze hadden ons beter laten graven op de Groenplaats zelf maar ja, wat wil je van een domme dikke vettige vetgans... een ezelin met glinsterende eurotekens in haar loensende varkensogen?”, snuifte Jan met een brommerige kwade neusstem. Kennelijk stond hij op het punt een behoorlijke verkoudheid op te doen, dacht Karel.

“Misschien is het beste dat we alle stutten en balsahouten platen die we hebben op de zwakste plaatsen gebruiken.”, stelde Karel voor.

“Hee, ik heb iets...”, riep een van stadsarbeiders op triomferende toon. Beide archeologen draaiden zich om en staakten hun discussie.

Karel liep naar de afgraving terwijl Jan de gevonden spullen beter trachtte te bekijken. Er was eigenlijk al genoeg gevonden om een deugdelijke studie of dissertatie over te schrijven.

“Ja oké, laat maar eens zien!”, liet de jonge archeoloog ongeduldig verstaan terwijl hij zijn straallampje richtte op het donkerste deel in de afgelijnde put waar de arbeider op iets stootte. Jan zag dat het een uit de kleigrond stekende houten hoekpunt was van een soort oude kist.

“Bon... voorzichtig verder rondgraven en omlijnen. Wat het lijkt me niet erg solide. Dus gebruik dus geen houwelen of schoppen. Neem de elektrische warmblazer en droog de vochtige klei errond met warme, maar zéker geen hete lucht. Het moet geen droog los zand worden, hoor! Vochtig maar niet té vochtig. Simpel opwarmen... zodat we de aarde makkelijker kunnen begrenzen en aflijnen. Roep ons dan wanneer je er mee klaar bent maar in godsnaam, let goed op voor verzakkingen als de grond te droog wordt, gesnopen? Stop ook onmiddellijk wanneer je de metro voorbij hoort denderen.”, beval Karel. Stedelijke ploegbaas

Jos bromde iets onverstaanbaars en knorrig wat mogelijk voor een bevestiging kon doorgaan en de arbeider hervatte zijn opgelegde taak.

Hoewel de afgraving van de gehele site al een dikke twee maanden bezig was, begon het eigenlijke zoeken nù pas. Het vingerkootje, het gebroken tinnen bordje, het stukje grafzerk en de visschub waren goede fikse schoten recht in de roos. Nu kwam de mogelijke ontknoping en het binnenhalen van de ware buit hoopte de jonge archeoloog.

Jan had ook het kootje naar de unief gebracht om de DNA proberen te laten vaststellen. Karel hoopte ten laatste overmorgen antwoord te kunnen vernemen.

Maar de bisschoppelijke opdracht bleef zoeken naar een minieme speld in een gigantische spreekwoordelijke hooiberg. Hopelijk vonden ze de resten van die onderpastoor Cools nu erg snel. Jan had immers iets losgelaten over een deadline, wist Karel.

Het Vaticaan had immers om verzocht de doodskist, de doodskop, de beenderen en het geraamte te vinden van deze geestelijke in een zo snel mogelijke tijd. En daarnaast... het zou natuurlijk ook mooi zijn indien ze gelijk de overblijfselen van de toenmalige burgervader konden vinden. Maar een burgervader begraven in het Groenkerkhof? Is niet bijster waarschijnlijk. Die zou eerder in de catacomben van de OLV kerk begraven worden, meende de jonge archeoloog.

Daar konden ze een fiks sommetje voor verkrijgen van de archeologische dienst, stadsmuseum en... indien zij geen interesse hebben, aan een Nederlands museum.

Karel zat nog steeds te piekeren over het waarom dat een belangrijk man als binnen burgemeester Ignatius van den Cruyce mogelijk begraven zou geweest zijn op een armen kerkhof zoals talrijke geschriften van die tijd naar verwezen. Wat had die burgervader voor misdaad uitgehaald dat ie zo'n armzalig graf kreeg toegewezen.

Arm geworden? Volgens de originele biografie niet, wist Karel. Wat het dan wel is, blijft giswerk. Jan stond te turen op de kleigrond rond het object dat een stadsarbeider was tegen gekomen. Het was sowieso een hoek van een doodskist.

“Zelfs dan nog jong, er kunnen nooit genoeg stutten en balsa hout zijn voor deze zwakke plekken.

We kunnen enkel hopen dat de kleigrond continue vochtig genoeg blijft voor een juiste densiteitgehalte zonder pieken of dalen. Want hoe droger die lemen grondemulsie wordt, hoe meer het verpoedert tot droog zand met alle gevolgen

vandien. Misschien moeten we het af en toe voorzichtig besproeien.”, riposteerde Jan plots over de gebruikte stutten. De afgraving moest te allen tijde doorgaan, hoe moeilijk het ook was.

Beide archeologen hadden twee jaar geleden tijdens de Grote Opruiming op het kerkhof Schoonselhof de toelating verkregen om de oudste gebeenten en andere overblijfselen die mogelijk van het Groenkerkhof, zelfs van andere onbekende dodenakkers kwamen, te mogen onderzoeken.

Het was helaas een maat voor niets gebleken. Er werd niets bijzonders gevonden tussen het gebeente. Mogelijk waren ze door grafrovers en beurzensnijders in de jaren 1800 al van hun bezittingen beroofd of tijdens het opruimen na het decreet van keizer Jozef II. Er werd vermeld dat de beenderen die hier begraven lagen op het verdwenen Groenkerkhof ook overgebracht zijn naar het Kiel, kerkhof Schoonselhof dus... Maar daarin geloofde Karel niet

Ze hadden op het Schoonselhof echter wel het goed bewaard geraamte gevonden van een toenmalige schout of drossaard gevonden. Dat skelet was in uitstekende staat teruggevonden alsmede de kleding die hij aanhad. Door de dolk met het zegel van de stad wisten ze dat het een ambtenaar uit de middeleeuwen was die de taken van de burgervader en de rechterlijke macht uitoefende op het gezag van de burgemeester.

Een schout of sheriff dus. Dat waren in die tijd zelf echte tirannen die er genoeg in schiepen vaak zelf plundertochten te doen buiten medeweten van hun baas.

Volgens opzoeken ging het hier om de wrede schout Grave de Baillet, de marktgraaf. Het was een mooie aanwinst geworden voor het museum maar daar hadden de beide archeologen helaas geen voordeel kunnen uit halen.

De stad betaalde immers niet voor gevonden belangrijke artefacten tenzij het om dingen van waarde gingen. Ze hadden wel vijftientig euro gekregen voor de dagger met het stadswapen. That is it. Zelfs niets voor de goed bewaarde kleding van de schout. Volgende spullen zijn voor het Nederlands museum. Die betalen tenminste beter veronderstelde de archeoloog.

Karel was woedend vanwege de domme vrekigheid van de museumorganisatie. Maar ja, die hadden een pingping opdracht gekregen van dikke ton Lydia Verbeelen en dus is het geen wonder dat ze bitter weinig betaalden voor spullen. Want de schepen kwam het altijd te weten en eiste dan tachtig procent van de winst op. Daarom betaalden de musea bitter weinig. Karel kon het hen dan ook

moeilijk kwalijk nemen. Hun belangrijkste zoektocht is en blijft echter de opdracht van het Vaticaan en nog wel in de grootste discretie uit te voeren. Als ze werkelijk het stoffelijk overschot van de toenmalige onderpastoor vinden zouden ze mooi beloond worden zodat ze hun andere zoektochten nog voor vijf jaar probleemloos konden herfinancieren. De schub was onverwacht een belangrijke neenvondst geworden en wat meer was... het ding was kennelijk zowel organisch als anorganisch en toch behoorde dit ooit tot een levend wezen. Maar wat?

Een compleet raadsel dus. Karel zou liever zich met de schub bezighouden dan met de opdracht van het Vaticaan. Doch dat kon natuurlijk niet. Het materiaal was compleet onbekend hoewel het de natuurlijke recht vormige inkervingen had zoals je kan vinden op de schub van een doodgewone witvis als voorn of brasem. De structuur van de schub liet blijken dat er zeker geen graten in het nog niet gevonden skelet zouden zitten. Misschien was het een onbekend fossiel. Maar voor zover zijn paleontologische kennis reikt wist Karel zo ook wel dat de visschub niet beantwoordt aan de reeds bekende fossielen van prehistorische waterdieren rond deze contreien.

De Leedsichthys, Mosasaurus en de Plesiosaurus zijn de grootste bekende dino vissen. Maar schubben van die bekende soorten als vergelijkingsmateriaal hadden ze helaas niet. Bovendien had de Plesiosaurus geen schubben, werd verondersteld maar wel een leerachtige huid.

Karel en Jan vonden eindelijk een al lang gezochte doodskist

De vondst van de vreemde visschub was in feite historisch volgens beide archeologen omdat er mogelijk een nieuwe levensvorm werd ontdekt dat mogelijks afstamde uit de préhistorie. Althans dat dachten beide archeologen. Maar Jan wilde komaf maken met de betalende opdracht die ze hadden gekregen van de bisdom op last van de curie te Rome. Ze moesten zo vlug mogelijk de resten vinden van onderpastoor Cools al had de kerk hen het waarom ervan niet verduidelijkt. De kerk was in principe nooit geïnteresseerd in de botten en beenderen van een doodgewone kapelaan uit de middeleeuwen. Waarom dan nu juist wel? Dat zat vooral Karel dwars die er absoluut het fijne van wil weten.